

juv. st. 462

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiškani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

VSEBINA

- Velikonočne misli — Fr. Bergant — stran 81
Pirhi — Franc Saleški Finžgar — stran 82
Božji mlini — Franjo M-č — stran 84
Sveti križ (pesem) — F. Silvester — stran 86
Ukrajinski Mojzes (kardinal Slipyj) — P. Bazilij — stran 86
Za volanom iz Ljubljane do Kandéja (konec) — P. Hugo — stran 88
Velika nedelja (pesem) — Jože Dular — stran 91
P. Bazilij tipka — stran 92
Izpod Triglava — stran 95
Apostolska dela — razlaga p. Bernard — stran 96
Naši pirhi in pisanice — stran 98
O, domovina! — Zvone Kokalj (Novi Tednik) — stran 98
In kaj boste na to rekli? — Pepe Matulj — stran 99
Pamet se je odprla (povest) — P. Bernard Ambrožič — stran 100
Jurij Trunk - umrl — stran 100
Naše nabirke — stran 101
Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 103
Z vseh vetrov — stran 106
Kotiček naših malih — stran 108
Križem avstralske Slovenije — stran 109
Pismo iz ameriških Aten — stran 111

NAROČI IN BERI!

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI —
Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje.
Spisal dr. Filip Žakelj. Cena dva dolarja.

V zalogi imamo še tudi nekaj Zbornikov prejšnjih
let. Kdor želi z njimi obogatiti svojo knjižnico, so
mu na razpolago po tri dolarje.

V Argentini je Baragovo misijonišče izdalo novo knji-
go: življenjepis velikega Slovenca — skopljanskega ško-
fa, božjega služabnika JANEZA GNIDOVCA. 227 stra-
ni, s številnimi slikami. Spisal Alojzij Gerzinič. Cena
vezani knjigi \$2.50, broširani \$2.—.

Iz Kanade pa je dospel prvi del življenjepisnega ro-
mana o škofu Frideriku Baragu: **LE ENO JE POTREB-
NO.** Spisal Karel Mauser. Cena vezani knjigi \$3.—,
broširani \$2.—.

Iz ZDA pričakujemo novo pošiljko **BELE KNJIGE**,
ki prikazuje razvoj v naši domovini od aprila 1941 do
maja 1945 ter vsebuje okrog 10.000 imen v tem od-
dobju pobitih Slovencev ter vrnjencev iz Vetrinja. Cena
pet dolarjev.

oOo

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja)
SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepiano
povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec
Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstral-
skemu prijatelju. Cena en dolar.

LETO XXII.

APRIL, 1973

ŠTEVILKA 4

Velikonočne misli

**To je noč, o kateri je pisano:
In noč bo svetla kakor dan,
in noč mi bo svetloba v mojem veselju.
Te noči skrivnost prežene zlobo,
izmije grehe in vrne padlim nedolžnost,
žalostnim veselje; prežene sovraštvo,
prinese složnost in ukloni vladarstva . . .**

DVE NAJVEČJI krščanski skrivnosti — BOŽIČNA in VELIKONOČNA — sta vzkllili iz teme noči. V noči se je rodila Luč, ki razsvetljuje vsakega človeka; in noč edina je bila priča iz groba vstale Svetlobe, ki je zmoglavno pregnala temo. Bog je v svoji blagohotnosti do človeka hotel približati njegovemu razumevanju veličino pomena svojega odrešenja tako, da ga je združil s tem prvotnim človeškim izkustvom noči in dneva, teme in svetlobe. Simbolična moč teh dveh resničnosti je tako neposredna, da je ne uvidi le kdor je slep. Ni čudno, da tema in svetloba igrata toliko vlogo v opisovanju človekove duhovnosti pri različnih verskih in filozofskih strujah. Noč je kraljestvo strahu, zlobnih naklepov, izdajstva, zavetišče hudobije in smrti. Dan pa je kraljestvo veselja, upanja, poštenosti in življenja.

Jezus sam se je rad posluževal v svojih govorih teh primer, ko je slikal temno realnost človekove notranjosti, kateri je On prinesel luč. "Človek, čigar dela so zlobna", je govoril, "je v temi in se ne približa luči, ker se boji, da bi njegova dela postala očitna." Ko je apostol Juda zapustil dvorano zadnje večerje, da izda Jezusa judovskim prvakom, temu opisu evangelist Janez pomembno doda, da je bila noč: Juda je bil v temi! Isti evangelist v uvodu svojega evangelija pravi, da je bila učlovečena Beseda Luč, ki sveti v temi, a tema

je ni sprejela. Kraljestvo teme in kraljestvo svetlobe sta si v vednem nasprotju in v neizprosni boju.

V krščanstvu je velikonočni dogodek središče svetlobe in veselja. A Kristus je moral skozi noč trpljenja in hudobije in je na videz postal žrtev kraljestva teme. Toda premagal je temo z njenim lastnim orožjem — s smrtjo. Vstal je iz groba teme živ in poveljčan ter tako iztrgal iz njenega hladnega objema človeštvo, ki je sedelo v smrtni senci. Tedaj je noč postala svetlejša od dneva. Strah in smrt sta bila premagana z božjo močjo.

Vendar tema še ni bila dokončno pahnjena v pogubo. Svet še danes po dva tisoč letih krščanske zgodovine trpi napade na smrt obsojenega kraljestva teme. To je skrivnost zla s svojimi privrženci, ki se upirajo vstali Luči, ki si ne upajo približati Svetlobi, da se ne bi razkrili njihovi sebični in pogubni nameni.

A Kristus je vstal, Kristus živi! Njegova zmaga prve velike noči bo tudi Njegova končna zmaga nad zlom. V luči Njegovega vstajenja je tudi vsem, ki vanj verujejo, trpljenje in smrt — ŽIVLJENJE IN ZMAGA.

ALELUJA!

FR. BERGANT

PIRHI

Kdor iz globoke verske resnobnosti ni prebil štiridesetdnevnega strogega posta, ne more umeti ne veličastnosti, ne lepote in dobrot velike noči. Pred stoletji so naši dedje vse to živo občutili s srcem in dušo in zato je tak praznik z vedrim veseljem in bogatim pogoščanjem prekosil vse druge dni v letu.

V letu, ko se je godila ta povest, je bila velika noč šele v drugi polovici malega travna. Tudi vreme je pridodalo svoje k praznovanju. Ozimina je bujno zelena, travniki so bili potrebljeni, jaro žito vsejano. Veliki teden je redko kdo stopil na polje, da je še kaj malega postoril. Ljudje so se oprijeli dela doma. Vse, kar je zima navlekla v hišo, krog nje in še na skednje, je moralo biti potrebljeno. Javorova miza, ki ni bila brez sledov kolin, vsi stoli, premakljive klopi krog peči in sten — vse je moralo iz hiš na pomladno sonce. Ženske so umivale in čistile leseno opravo, ribale pode, nosile pernice in posteljino na zrak. Ko je bilo to opravljeno, so začele pometati dvorišča. Moški so se lotili skednja in mlatilnih podov, naredili so zalogo rezanice za čez praznike, okraščili živino, izpodkidali po hlevih in nastlali v njih po vseh predelih suhe stelje. Gospodinje so imele zadrege na pretek. Bročile so pirhe, peklo pogačo in kolač, kuhale gnjati in klobase. Do velike sobote je bilo že vse kakor v pristanu. Po hiši se je širil že štirideset dni pogrešani vonj po mesnini in pogači. Otroci se niso potepli na vas. V veži blizu kuhinje jih je obdržal vonj po dobrotah, da so si jih gospodinje morale poditi izpod nog.

Velika sobota je bila že vsa praznična. Delo je počivalo. Ko so nakrmili in napojili živino, so pripravili prazno obleko, postopali po dvorišču in se veselili sončnega pomladanskega dne. Ob treh popoldne je prvi zagrmel največji možnar in zvonovi so se oglasili. Nič več ne počasno in postno žalostno. Kot pesem in vesela godba je začelo potrkavati. Otroci so oblekli nove, za pomlad in poletje pripravljene oblekice. Zbirali so se na vasi in v skupinah odhajali proti fari. Vsaka hiša je dala moških in žensk, da so šli k procesiji vstajenja. Tedaj so še pomenljivo rekli: "Gremo k vzdigovanju." Zupnik, ki je vodil procesijo, je dvignil monštranco iz okrašenega božjega groba za opomin, kako je naš Odrašenik, zmagalec smrti, vstal iz zapečatenega groba.

Matere gospodinje so ostale doma in pripravljale, kar je bilo treba nesti k blagoslovu.

Ko se je družina vrnila od vstajenja, je že čakal na mizi pisan jerbas, ki ni smel biti za nobeno drugačno rabo. Bil je prazen. Otroci so stopili krog mize, odrasli posedli krog peči. Z obredno slovesnostjo je mati začela skladati v jerbas. Najprej je položila vanj velik

Žegen neso domov (France Gorše)

kolač: "Vidite, otroci, ta pomeni Kristusovo trnovno krono." — Potem je zataknila krog kolača 3 korenine hrena: "Te grenke korenine pomenijo tri žeblje, ki jih je bil z njimi Zveličar pribit na križ." Nato je dodala pet rdečih pirhov: "To so petere krvave rane našega Gospoda." Nazadnje je v votlino kolača vložila gnjati. "To pomeni velikonočno Jagnje, darovano za naše odrešenje." Otroci in odrasli so ob tem pomembnem obredu molčali. K materi je stopila odrasla hči in jermeno zagrnila s prtom, vezanim z rožami, obrobjenim s čipkami.

Potem je bila večerja. K mlečni kaši je dodala gospodinja še za vsakega košček štruklja, ki ga je pripeljala ob kolaču.

V ranem jutru, še pred tretjo uro, so začeli težki jerbasi velikonočnih jedi potovati v cerkev. Odnasali so jih fantje, da so postregli sestram in dekličem. Kje ni bilo domačih fantov, so se ponudili hišni hlapci. Mati županja je naprosila gostača in stalnega delavca Tevža pri Lazarjevih, da je namesto še šibke hčerke ponesel že pred dnem težki jerbas v cerkev. Vsakdo je natančno vedel, kam ga mora postaviti. Za vsako vazo je bil po starem izročilu določen prostor. Na vrh jerbasov so položili nove pisane svitke. Ti so dekleto pokazali, čigav je žegen. Ko so odnašalci opravili, so se zbirali pred cerkvijo. Vsak si je potegnil iz žepa kruha in klobaso, ki jo že ves post niso okusili. Potem so se razdelili: nekaj jih je šlo za zvonarje v stolp, nekaj v borov gozdiček za cerkvijo za streljavce Turbo so si zakurili, v ogenj vtaknili rašpe na dolgih lesenih ročajih, da so se razbelile za proženje topičev. Molnarje so takoj začeli nabijati. Ko so prvega, največjega

sprožili, so zaigrali tudi zvonovi: sveto jutro je bilo oznanjeno.

Ni se še dodobra zdanilo, ko so počasi že prihajali po vseh potih proti cerkvi stari očanci in žene, da so že pred zorno mašo počastili vstajenje Zveličarja in se mu priporočili za srečno zadnjo uro. Že pred šesto uro je bila cerkev polna. Dekleta so stopile vsaka blizu svojega jerbasa. Ko je bilo opravilo končano, je župnik blagoslovil velikonočne jedi. Tedaj so vnovič zabučale orgle, dekleta so segle po svitkih, si zadele jerbasa na glave in hitele pri vseh treh vratih iz cerkve. Tista, ki je prva stopila čez cerkveni prag, se je tekoče leto gotovo omožila. Tako je prerokovalo staro izročilo.

Tri reke deklet so se raztekle po cestah na jug, vzhod in zahod. Kakor šopki so se zibali jerbasi žegna, izza zasneženega Triglava jih je pozdravljala rdeča pomladna zarja, iz zvonika jih spremljala pesem zvonov, izpod borovcev so grmeli možnarji. Vse samo veselje in lepota, vse pesem strnjениh src.

Nosilke žegna so bile prve doma. Zasople so posedle in se oddihale. Ko se je sešla vsa družina, je mati odgrnila jerbasa. Oče gospodar pa je prevzel obredno navado. Najprej je prerezal pirhe na krljce — za vsakega delež. Potem je z velikim krušnim nožem narezal na lesen plošček celo grobljo koscev gnjati. H gnjati je nastrgal hrena. Ko je dvignil kolač, je mati jerbasa umaknila z mize, ki je bila pogrnjena z belim prtom iz domačega platna, na voglih ozaljšanim z belordečimi čopki. Vsak od družine je bil deležen debelega kosa kolača. Ko je gospodar odmolil očenaš, je vsej družini voščil: "Da bi bilo to leto požegnano vse naše delo in življenje." Družina se je glasno razvnela in

segala po dobrotah na mizi.

Ko se žegen dojedli, je mati postavila na mizo veliko skledo repnih olupkov, kuhanih na suhi juhi, vmesenih s kašo in zabeljenih, da so cinki svetili po vrhu. Preden so zajeli, je oče razložil družini: "O olupki so za spomin na hudo lakoto po Napoleonovi vojski, ko naši dedje za veliko noč niso imeli drugega na mizi kot skledo nezabeljenih olupkov."

Tako so začeli praznovati sveto veliko noč. Družine so bile, razen v cerkvi, ves dan doma. V vas ni šel sosed k sosedu; sinovi in hčere, dekleta in hlapci se niso ganili od doma. Krčme so bile tihe in prazne.

V ponedeljek so se spočiti in dobre volje vsi razgibali. Sosedje so se obiskovali, najmlajši fantje so imeli veselje s štrucanjem na vasi in krog cerkve. Kdor je imel trden pirh, da je ubil na petnji in špičnji pirh tovariša, ta je pirh priigral. Če sta se pirha skončnila, to se pravi, da se je ubil eden na petnji, drugi na špičnji, sta pirha obdržala. Iskala sta potem drugih soigralcev. Zato so se sklicevali: Celec, petnja, špičnja! Ves ljubi dan je bilo na vasi in krog cerkve teh klicev brez konca in kraja.

Odrasli fantje in tudi gospodarji so se popoldne nabrali po gostilnah, da se po dobri in obilni jedi odžejajo. Vsaka vas krčme tedaj ni imela; tudi v Vidoslavcih je ni bilo. Posamezni fantje, ki so si z vinom že nabrali poguma, so zase odhajali iz krčem, da stopijo k sorodnikom in znanim hišam, kjer so imeli že zrele hčere, po pirhe. Dekleta so trdno vedele, da pridejo. Vsak je bil obdarovan, pač ne vsak enako. Za svojega fanta je vsaka dodala k pirhu še kaj drugega, vsaj z rdečo žido povitih nekaj viržink.

Tudi
velikonočni
žegen
ima
svoj
simbolični
pomen

VESELE IN BLAGOSLOVLJENE PRAZNIKE VSTAJENJA ZELE VSEM AVSTRALSKIM ROJAKOM

slovenski duhovniki in sestre

Božji mlini

Neki ponedeljek sem se odzval povabilu mojega znanca Grega in šel na njegov dom gledat TV-program. Ko sva se naveličala gledanja, sva prešla na pogovor, ki se je največ sukal o trpljenju posameznih narodov. In znanec Grega je takole zamodroval: "Veš France, časi so se zelo spremenili in pravice za male ljudi ni več na svetu. Moj pokojni oče je večkrat rekel: Takrat bo hudo na svetu, ko bo hudobija zmaga in se ne boš smel potegniti za pravico! Sedaj so tisti časi, saj ostanejo vse največje hudobije nad narodi nekažnovane".

"Res je, kar si povedal", sem mu odgovoril, "vendar ne smeš pozabiti, da je nad nami Bog, ki vse dobro plačuje in hudo kaznuje. Tako bo tudi te krivice in hudobije kaznoval, ki se danes dogajajo na svetu. Vedi, da božji mlini meljejo počasi, a gotovo".

"Kaj si tudi ti tak praznoverec, da mi omejaš božje mline? Zame je to pravljica za stare babe".

"Počasi Grega, boš kmalu videl, da to ni nobena pravljica".

"Ti mi samo to povej, kje in kedaj si že videl kak božji mlin? Kaj ga pa goni? Voda, veter ali stroji? Vidiš, da je vse to samo pravljica".

"Da, če si predstavljaš božji mlin res kot kak star mlin tam ob potoku, potem ti priznam, da takih mlinov Bog res nima. Bog je za nas neviden, pa ga s svojim razumom spoznavamo in priznamo. 'Božji mlini' pa so za nas le miselni pojem".

"Hm, malo učeno si začel. Bom videl, kaj boš še vse znesel na dan o teh mlinih".

"Hočem ti samo dokazati s preprostimi besedami, da 'božji mlini' res obstajajo. In to je, kar ti tajiš!"

"No, le hitro mi povej, kako si predstavljaš te 'božje mline', ali pa začniva govoriti o čem drugem".

"Dobro, naj bo na kratko! Jaz in z menoj še veliko pametnih ljudi si predstavljamo 'božje mline' kot vsak dan našega življenja. Vsak, ki ga preživimo, je za nas en 'božji mlin'. Zato tudi govorimo o več mlinih in ne samo o enem.

Iz predstave SLEHERNIKA: Slehernik (Ivan Mihelj) Vera (Anica Srnceva) ter Slehernikova Dobra dela (Beti Belčeva). Dobra dela so brez moči na ležišču in z berglami, predno so oživele po Slehernikovem kesanju.

Kolikor dni si že preživel, skozi koliko mlinov si že šel. Malo težko razumeti, kaj?"

"Ne preveč. A ko si že tako lepo razložil te 'mline', mi pa še povej, kdo je mlinar. Veš, da mlin brez mlinarja ne bo ropotal. Pa ja ni sam Bog za mlinarja?"

"Misliš zafrkavati, a boš tudi to zvedel. Prosi si zapomni, da je Bog Oče samo lastnik teh mlinov — to je vsakega dne našega življenja. Ako je Njegova volja, pa jutri ne boš vstopil živ v njegov mlin".

"Ti namigavaš na smrt. Ampak jaz sem te vprašal za mlinarja, ne za smrt".

"Tudi to ti bom povedal. Mlinar v teh božjih mlinih je — čas!"

"Hahaha, ti si pa dober! Božji mlini — dnevi našega življenja, lastnik — Bog Oče, mlinar — čas. Hahaha! Kaj pa meljejo ti mlini? Kaj so zrna? Kakšna je moka?"

"Zrna so tvoja dela vsakega dne. Iz dobrih in poštenih del se pridela moka, pleve so tvoji grehi!"

Grega se je zamislil in nekaj trenutkov sva oba molčala. Potem je resno povedal: "To si na kratko povedal. Nisem mislil, da si tako brihten. No, če vse skupaj vzameva kot miselnostvarino, si res dobro razložil te božje mline".

Vesel sem bil njegove spremembe.

"Grega, ali te smem nekaj vprašati?" sem dejal.

"Kaj pa?" se je zbudil iz zamišljenosti.

"Kaj misliš, ali pride iz tvojih del v božjih mlinih dobra moka? Ali ti ostaja pleve?"

"Misliš — grehi?"

"Da".

"Kaj me to sprašuješ, saj veš, da že več let nisem cerkve od znotraj videl!"

"V 'božje mline' nisi verjel in vem, da še vedno dvomiš. Ali v večnost verjameš?"

"..." Grega je molčal.

"Ali v Boga še veruješ? Ali je v tebi še toliko vere v Boga, da priznaš, da je Bog pravičen Sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje?"

"Kaj si me začel nadlegovati s takimi vprašanji? Začniva raje kak drug pogovor!"

"Ne, bova kar tega nadaljevala. Velikonočni čas je in kot kristjan je tvoja dolžnost, da greš k spovedi".

"Prosim te, naredi mi uslugo in molči o tem!"

Skoraj z jezo so prišle te besede iz njega. Ker sem molčal, je sam čez čas začel: "Ne, vem, ali ste se dogovorili ali kaj? Naj govorim z ženo, z otroci ali s kom izmed vas, vsak pogovor se vedno konča s to nadležno spovedjo. Bodite mi že enkrat tiho o tem, saj veš, da ne morem iti. Že preveč let nisem bil".

"Grega, poslušaj! Bog ne plačuje vsako soboto, a 'božji mlini' meljejo vsak dan. Star si zadosti, pameten tudi, zato boš sam odločil, kaj bo mlinar — čas iz tebe namlel: ali dobro moko, ali še naprej pleve".

Ker je pogovor postal za oba mučen, sem raje vstal in se poslovil.

Ko sem odhajal iz hiše mi je prišla v glavo misel, da imamo katoličani med seboj zelo veliko takihle Gregov in to — obojega spola!

Dragi bralec, pa oprosti moji predrznosti, če te vprašam: "Kakšen Grega si pa ti?"

Franjo M-č

MIR VSTALEGA

ZVELIČARJA

IN OBILICO

VELIKONOČNIH

MILOSTI

ŽELI

VSEM DOBROTNIKOM,

VSEM SODELAVCEM,

NAROČNIKOM

IN BRAVCEM

— UREDNIŠTVU

IN UPRAVA

M I S L I

SVETI KRIŽ

Ta pesem v obliki križa je bila objavljena leta 1865 v "Zgodnji Danici". Spesnil jo je znani ljudski pesnik F. SILVESTER.

Doma je bil iz vipavske doline.

RES, ČEŠČEN,
PRESLAVLJEN,
SVETI KRIŽ!
LE TI DELIŠ
TOLAŽILO REVNIM V SOLZ DOLINI,
V TRPLJENJU MOČ IN HLAD V BOLEČINI.
KO VSE ZAPUŠČA ME, SI UP EDINI
MI SVETI KRIŽ NA GOLGOTE VIŠINI.
KO UMIRAL,
BOM OZIRAL
ZAUPNO SE,
O KRIŽ, V TE!
SAJ SE TUDI
V MUKI HUDI
KRALJ NEBES
JE NATE, LES
NAŠ ČASTITI,
DAL PRIBITI,
IZ DOBROTE,
ZA SIROTE.
OČE VEČNI
ROD PRESREČNI
SPET VESELO JE OBJEL,
V SVOJO MILOST SPET NAS VZEL.
LE PO NJEM, ZNAMENJE MILO,
ČAST IN SLAVO SI DOBILO.
RES: ČEŠČEN, PRESLAVLJEN, SVETI KRIŽ,
TOLAŽILO V SOLZ DOLINI NAM DELIŠ!

UKRAJINSKI MOJZES

ZADNJIČ SMO PISALI o "zvezdi evarhističnega kongresa" — materi Tereziji iz Indije, ki je s svojo vseobsegajočo ljubeznijo osvojila srca vseh. Naj bo teh nekaj skromnih vrstic posvečenih drugi kongresni osebnosti — ukrajinskemu nadškofu in živemu mučencu vere, kardinalu JOŽEFU SLIPYJ-u. Brez dvoma je med vso številno skupino cerkvenih dostojanstvenikov, ki so se udeležili kongresnih dni v Melbournu, vzbujal največ pozornosti. Ni imel sicer javnih govorov in konferenc — govoril je verjetno le ukrajinskim priseljencem v njihovi stolnici — in tudi intervju z novinarjem za dnevni časopis nam ni povedal kaj izrednega. A že en sam pogled na tega 81-letnega starčka te je nehote spomnil na trpljenje ukrajinske Cerkve in njenih zapostavljenih vernikov. Kot da bi bil ta svitolasi mož posebljena bol Cerkve za železno zaveso, ki trpi v krivicah in preganjanju najhujše vrste, ki tone v krvi mučencev, ki z zavezanimi usti molče prenaša udarec za udarcem in vendar vztraja na svoji trnovi poti križa . . .

Kardinal Jožef Slipyj je bil rojen leta 1892 in je postal v decembru 1939 nadškof metropolitnega sedeža v Lvivu. A dolgo ni užival svobode, v kolikor jo je sploh. Leta 1945 je bil poslan v sibirsko koncentra-

cijsko taborišče in njegovi preganjalci so upali, da bo tam tudi končal. Drug za drugim so v Sibiriji umirali ostali ukrajinski nadpastirji zadnje dobe — deset po številu — on je edini ostal živ. V trdem prisilnem delu, v pomanjkanju in mučenju je res do skrajnosti oslabil, a niso mu mogli streti duha. Po dolgih osemnajstih letih sibirskega ujetniškega življenja se je papežu Janezu XXIII. posrečilo preprostiti Kruščeva, da je takrat že 71-letnega starčka pomilostil. Hotel je pač takratni rdeči mogotec pokazati svetu svoje "dobro srce" — pesek v oči svobodnemu svetu. Slipyj je bil izpuščen na svobodo dne 9. februarja 1963, dva dni kasneje sta se v Rimu objela z Janezom Dobrim.

A Kruščev se je zmotil v svojem upanju, da so se temu izčrpanemu sibirskemu jetniku stekle ure življenja. Slipyj, enkrat na svobodi, si je opomogel in — rekel bi lahko — znova zaživel. Katoličanom vsega svobodnega sveta je postal živí opomin, naj ohranijo svojo svobodo za svako ceno. Ukrajinskim beguncem po vsem svetu pa je postal voditelj bez primerjave. Pavel VI. mu je za njegove zasluge in zvestobo Cerkvi 25. januarja 1965 podelil kardinalsko čast. Lahko celo dostavimo, da mu ukrajinska Cerkve na obeh straneh

železne zavese daje čast nekronanega monarha, patriarha brez imenovanja, svojega Mojzesa . . .

V teh desetih letih svobode je napravil Slipyj prava čuda: V Rimu je ustanovil in zgradil Ukrajinsko katoliško univerzo sv. Klemenca in krasno cerkev sv. Zofije. Obnovil je staro cerkev sv. Sergija in Bakha ter jo napravil za farno cerkev ukrajinskih katoličanov večnega mesta. Oživil je strodavni meniški red sv. Teodora in ustanovil njegov samostan blizu Castelgandolfa. Bil je pobudnik za prevod liturgičnih knjig iz staroslovanskega jezika v moderno ukrajinsščino. In še bi lahko našteval.

V letu 1968—69 je kardinal Slipyj kljub bolehnosti in starosti kot dobri pastir obiskal svoje vernike vseh dežel svobodnega sveta. Konferenco ukrajinskih katoliških škofov po svetu je spremenil v **sinodo** ter preko nje tesno povezal svoje razkropljene vernike. V novembru 1971 je ta sinoda postala na pobudo Slipyja **stalna sinoda** in vodilno telo vseh ukrajinskih katoličanov. S tem je ukrajinska Cerkev — po tradiciji vzhodnega obreda in smernicah drugega vatikanskega zbora — znova zadobila svoje starodavno mesto v katoliški Cerkvi.

Žal se kardinalu Slipyju in ukrajinskim škofom doslej ni uresničilo, da bi bil ustanovljen in potrjen **ukrajinski katoliški patriarhat**, ki ga tako enoglasno žele vsi ukrajinski katoličani in ga odobravajo tudi mnogi pravoslavni Ukrajinci po svobodnem svetu. Diplomacija Vatikana ustanovitev patriarhata odlaga z ozirom na prijateljske odnose do ruske pravoslavne Cerkve, v nekakem brezmiselnem upanju na njeno skorašnje vrnitev h katolicizmu. Brez dvoma bi bili katoliški Ukrajinci tega koraka veseli, a razmere poznajo iz praktičnega vidika verjetno mnogo bolj kot vatikanski diplomati. Zato temu zbližanju ne verjamejo preveč. Enako so tudi proti vsem političnim manevrom zadnjega časa, ki na zunaj in na videz morda res zbližujejo Rim in Moskvo, a žal na račun tako uničene in zapostavljene ukrajinske katoliške Cerkve.

Kdor pozna komunizem, njegovo idejo nadvladati ves svet in njegovo borbo proti krščanstvu, zlasti katoličanom, do dal Ukrajincem prav. Komunizem ne more biti prijatelj križa — v kolikor je, je to v njegovi taktiki za svoj prestiž in končno zmago. Zato samo upajmo s kardinalom Slipyjem in tako zelo preizkušanimi Ukrajinci, da trojanski konj — ekumenizem ruskega stila — ki ga dandanes Rusija stavlja pred vatičanske zidove, ne bo za našo Cerkev prineslo usodnih posledic . . .

Kardinal Slipyj ne govori mnogo, a kadar odpre svoja usta izkušeni, privro iz srca živega mučenca vere besede, ki so neustrašene, pretehtane in polne grenke resnice. Ko je v juniju 1971 ruski pravoslavni patriarh Pimen — orodje v rokah sovjetske politike — imenoval likvidacijo ukrajinske katoliške Cerkve po zadnji vojni "veliki dogodek v zgodovini ruske pravoslavne Cerkve", je Slipyj s svojo sinodo dvignil glas kot ravnjen lev. Na škofijski sinodi v Rimu (septembra 1971)

Kardinal Jožef Slipyj pred melbournsko stolnico med kongresom. Z njim je v živahnem razgovoru poljski kardinal Karol Wojtyła.

je pred papežem Pavlom VI. in cerkvenimi voditelji — okrog 250 škofov je bilo zbranih — javno izrazil svoje razočaranje nad diplomacijo Vatikana, ki pri vsem tem molči: molči zaradi poskusov zvez z Moskvo, katerih uspehi so kaj dvomljivi, če ne celo škodljivi. Ob

neki priliki je izjavil, da bi raje ostal v Sibiriji, tam dalje trpel in umrl, kot pa da živi v svobodnem svetu in vidi uničujoči molk ob vnebovpijočih krivicah ukrajinskemu narodu in njegovi Cerkvi.

Da, pogled na starčka kardinala je pogled na trpečo ukrajinsko Cerkev, ki ji zadajajo oblastniki mogočne Rusije smrtne udarce. Diplomacija gre svojo pot — ne le z ozirom na Ukrajino, tudi z ozirom na mnoge druge dežele in trpeča ljudstva. Tudi krščanska ljubezen in prijateljski objem — še tako iskrena s strani Cerkve — sta z druge strani lahko zvižaja in Judežev poljub. To ve kardinal Slipyj, to vedo preganjani Ukrajinci in ve še marsikdo. Naj nadomesti molitev, kar diplomacija

zelo verjetno nikdar doseglja ne bo!

Ko se je po kongresni maši bizantiskega bogoslužja kardinal Slipyj — kljub svojim letom visoko vzravnano poleg papeškega legata kardinala Shehana, melbournskega kardinala Knoxa in melkitskega patriarha Maksimosa V. — odpeljal v avtu iz stadiona, je bil to veličastni pogled. Vse ovacije iz tisoč in tisoč grl, se mi zdi, so v prvi vrsti veljale njemu, živemu mučencu vere. On pa je verjetno ob tem slovesnem dogodku v grenkobo v srečanju mislil na svojo razbičano in s trnje kronano Ukrajino, ki zapuščena umira na križu. Kdaj bo prišlo vstajenje?

P. Bazilij

ZA VOLANOM IZ LJUBLJANE DO KANDEJA

Tu je drugi del zanimivega opisa izpod peresa p. Hugona Dolčnjaka OFM, ki se je preko Sahare vračal v svoj misijon. — Ur.

Posebno čuden občutek so tudi prividi pravih jezer. Večkrat sem nehote pritisnil na zavore, da ne bi zavozil "v vodo". Sebi se smeješ, da se daš tako mimo-grede potegniti za nos.

Ponekod je veter zabrisal sledove koles vozil, ki so šli tod pred nami. Tam pa so dobrodošle zavržene gume, razbiti avtomobili, okostja karavan, včasih celo cele kamele s kožo in dlako, a posušene kot polenovke. Pravi kašipot v tej pustinji, kjer ni drugih prometnih znakov . . .

V In Salah smo prišli ob enih. Mesto je znano po eni najlepših oaz, ki ni daleč od naselja. Ker sem hotel videti to bajno lepoto, obenem pa je bil že čas za kosilo, sem krenil v smer oaze. Tokrat so mi prišle prvič prav plošče pločevine, ki sem jih imel s seboj za vsak slučaj. Avto mi je namreč ostal v pesku sredi mesta. Da boste imeli vsaj malo predstave peska, si predstavljajte snežene zamete, ki se razen barve in temperature prav nič ne razlikujejo od peščenih. Prav In Salah je v neprestanih peščenih zametih. Da se je avto premaknil z mesta, smo porabili dve uri: razlaganje avtomobila, odmetavanje peska, polaganje plošč pod kolesa . . . Tako se nam je po srečni rešitvi iz peska počitek v res bajni oazi še bolj prilgel. Med hribi prekrasnih peščenih sipin se nahaja pravi vrt prelepih palmovih nasadov z vso namakalno napravo. Voda, ki privre na dan, neprestano napaja žejna peščena tla. Čista je kot kristal — pri veliki zunanji temperaturi daje še poseben občutek svežine. Ko sem ustavil avto pod košato palmo, sem sedel ob rob potoka ter se v pravi razposajeni potratnosti polival z vodo. Nagovarjal sem

Čudovit pogled na vrhove okrog Assekrema.

jo s svetim Frančiškom: "Hvaljen, Gospod, za sestro vodo, tako koristno, ponižno, dragoceno in čisto . . . Res kraj kot nalašč ustvarjen za pisanje pravljič . . ."

Z očmi obogatene mi nad prelepim stvarstvom krenili dalje proti **Tamanrassetu**. Zaloga vode in benzina je bila odslej zelo važna, saj na razdalji 800 km ni bilo prav nobenega naselja. Ustavili smo se v soteski Arak, ko se je že spuščal mrak. Sestri sta pripravili večerjo, a ko je bilo treba jesti, nisem spravil ničesar vase. Samo žejalo me je tako, da sem v krajših razmahih spil kar dva litra meta-čaja. Postlali smo si kar v pesku. Ker noč ni bila preveč sveža, bi bila spalna vreča ameriške vojske še za Saharo prevročna. Grel pa me je najbrž tudi zaužiti čaj. Drugo jutro smo krenili na pot že navsezgodaj, da bi prišli čim prej do zaželjenega cilja. Tudi je vožnja v jutranjem hladu prijetnejša, bolj gotova pa zaradi peščene skorje ki jo naredi noč, a sončna vročina "raztopi".

Da podaljšamo jutranjo pot, smo "postelje" in kuhinjske potrebščine zložili v avto že zvečer. Pa ni nič pomagalo, kajti jutranja rosa se nam je že po nekaj

sto metrih spremenila v znoj. Komaj sem začel z vožnjo, že se je avto pogreznil v jamo najfinejšega peska, iz katerega se je revše izkopal šele po dvournem garanju. Našem seveda: iztovarjanje, kidanje peska, dviganje avta, polaganje kovinskih plošč in končno natovarjanje . . . V ostalem pa je bil ta zadnji naskok na Tamanrasset brez posebnih zadreg. Večkrat smo ustavili vožnjo naleteli na osamele šotore, kjer so nas ustavili izžežani saharski popotniki s prošnjo za vodo. Vselej smo jim ustregli ter napolnili njihove ovčje mehove s predragoceno tekočino, s katero smo se pred odhodom pošteno založili. Prosili so nas tudi za čaj in tobak, a tega na žalost ni bilo med mojo zalogo. Če me bo še kdaj pot vodila preko Sahare, bom od nakupovanju pred odhodom mislil tudi na želje teh ljudi.

V Tamanrasset smo prišli ob času sieste. Mesto leži ob vznožju čudovitega gorskega masiva. Hiše so nizke, z ravno streho, temnordede barve. Tukajšnje male sestre so nas sprejele kot da bi nas pričakovale že več dni. Postregle so nam s puščavsko gazelo v omaki. Moji sopotniki sta ostali pri njih, jaz pa sem se naselil v hotelu "Mouflon doré" (prebivalec gorskega masiva). Vendar si pod besedo "hotel" ne predstavljajte tega, kar je hotel pri vas. Imel sem sobico s posteljo, vode pa so mi dali za tri dni samo dva litra in nič več. Prvi večer sem šel spat s peskom na koži iz prejšnje noči . . .

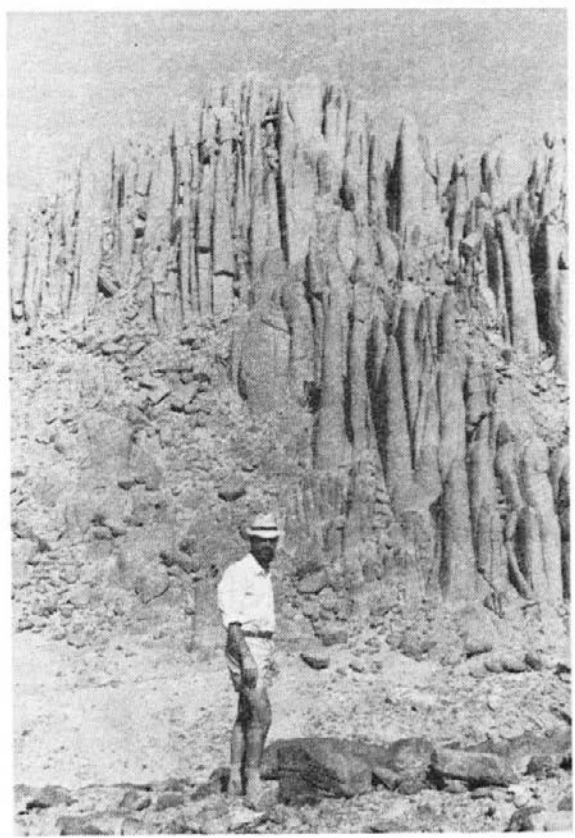
ZANIMIV OBISK

Načrt za naslednji dan je bil sledeč: odhod na **Assekrem** (2870 m), kjer je kapela in puščavnica Charlesa de Foucaulda, zvečer pa obisk pri malih sestrah v bližnji okolici.

Odšli smo že zarana. Bila nas je kar čedna skupina — poleg mene še štiri sestre in dva mala brata. Pot je bila težavna zaradi slabe ceste, ki bi še našim domačim kolovozom delala sramoto. A to ni zmanjšalo čara gorskih vrhov, očarljivih sotesk in nepopisljivih barv skal. Za osemdeset kilometrov dolgo pot smo porabili nič manj kot štiri ure. Mali brat Efrem, ki je varuh puščavnice, nas je zapazil že dve uri pred prihodom — razgled z vrha nese zelo daleč, če je vreme lepo kot smo ga imeli mi. Ko smo dospeli do puščavnice, nas je povabil v "hišo" — predelano skalno votlino. Posedli smo po kožah divjih ovnov, on pa nam je postregel s čajem.

Od stanovanja samotarja Efrema do samega vrha Assekrema ni bilo več daleč. Tam je Charles de Foucauld pozidal kapelico in tudi dejal, da se bo na njenem oltarju darovala maša še dolgo po njegovi smrti. Danes sem v njej jaz opravil sveto daritev.

O samem pogledu z vrha po čudoviti okolici pa je Charles de Foucauld sam najlepše napisal. Takole beremo: "Razgled je lepši kot bi se ga sploh lahko opisalo ali predstavljalo. Nobena beseda nam ne more dati prave ideje o celem gozdu suličastih vrhov, ki se razgrinjajo pred nami. Pravo čudo. Pogled nanj nam nehotе obrne misel na Boga. Ne morem in ne morem

Čudovite skalne formacije od blizu

odtegniti svojega pogleda na to skrivnostno okolico, katere lepota in občutek neskončnosti nas tako približa Stvarniku. Istočasno pa vsa njena samota ter njen videz divjine kažete, kako sami smo z Bogom in kako smo le kaplja vode v neizmernem morju . . ."

Klima je na tej višini zelo prijetna. Barometer zleze redkokdaj nad 25 stopinj. Zato vsi, ki jim je ta kraj poznan in imajo možnost, radi prihajajo semkaj, da se duhovno obnove. Tudi zame nepozabni spomini!

Popoldne smo odšli k malim sestram — pastircam. Tik ob sončnem zahodu smo jih našli v kotlu gorskega vena, nekako 30 km daleč od vrha Assekrema. Sestra Antonija je ravno prignala čredo koz (43 po številu) s celodnevnih paše. Kontrast črnih koz in pa roza barve pečin je bil prekrasen. Koze so polegale okoli šotora, mi pa posedli ob ognju. Sestre so nas sprejele res s pravo planšarsko gostoljubnostjo. Jedilni list večerje je bil: kuhana pšenica s kozjim mlekom, tolčeni dateljni in pa čaj. Pijačo je nadomeščalo kislo mleko, a je bil večerni klepet kljub temu kaj živahen.

Kot sem že prej omenil, se življenje teh sester-misijonark zgleda v ničemer ne razlikuje od življenja domačinov, Tuaregov. Žive pod šotorom, hranijo se z isto hrano, z enako muko iščejo pašo za svojo čredo,

Pred cerkvice-šotorom s sestrami-pastircami

kar jih tudi prisili, da se vsak mesec slijo iz kraja v kraj. Za prevoz "premoženja" jim služijo štirje oslički. Dva huda psa-čuvaja pa nadzorujeta čredo ter jo ponoči branita pred šakali. Dva dni pred mojim obiskom so sestre imele praznik: ubile so kozo, zvečer pa jim je eno ubil še šakal. Tako je bilo mesa za praznovanje na pretek.

Ko se je začel delati nov dan, so vse sestre že bile pri delu. Nekatere so pripravljale zajtrk: ena je nabirala dračje, da zakuri, dve sta molzli koze, druga je nalila kozje mleko v meh, obesila meh na drog in s sunovitim guganjem stepala mleko, da bo postalo maslo . . . Nekatere so pripravljale šotor-kapelico za sveto mašo. Pod tem šotorom imajo prav vse: majhen oltar, tabernakelj in celo križev pot. Seveda je šotor nizek, da ni moč maševati drugače kakor kleče ali pa sede.

Moral sem se posloviti od teh edinstvenih sester, ker sem imel namen še isti dan nadaljevati svojo pot. Vleklo pa me je, da bi še en dan prebil v tej nenavadni krasoti narave med sestrami-pastircami.

PREKO MEJA

Tamanrasset je zadnja postojanka alžirske Sahare — seveda na liniji moje poti. Zato sem moral tu urediti vse potrebno s policijo in carino pred odhodom. Pred mano je bila 1000 km dolga pot do Agadesa v Nigeriji, in prav nič se ni razlikovala od dosedanje: pesek, pesek, pesek . . . Tudi tokrat sta bili z menoj dve sestri, ki sta potovali v Agades. Po vožnji 200 km smo se prvič ustavili in se zakopali v pesek.

Po neizmernih planjavah peska smo se bližali državni meji. Zapornica, bodeča žica ter ob njej vojak z naperjeno puško proti avtu . . . vse to je bil dovolj zgovoren "napis", da zapuščamo eno in prehajamo v drugo državo. Po četrturnem čakanju se je iz peska dvignil še en vojak ter se nam leno približal, da pregleda naše potne papirje. Nagovoril sem ga, a v svoji mrki resnosti ni odgovoril. Še danes se čudim, kako more biti človek v osrčju Sahare mrk in neprijazen, ko je vendar

srečanje s človekom za vsakega več ali manj dogodek. Vsekakor ponašanje teh vojakov ni bilo naravno, ampak privzgojeno. Njihovo mrko zadržanje se gotovo vtisne kot pečat vsem, ki zapuščajo deželo.

Pravo nasprotje pa je bil mejni prehod Nigerije. Nekaj vojakov je bilo ob vodnjaku. Ta arтеzijski vodnjak bruha vodo na dan iz globine 600 metrov. Voda ima 42 stopinj in močno diši po žveplu, a je pitna. Vojaki so prali, se umivali, peli in plesali. Pozdravili smo se kot stari znanci. Čeprav sem bil brez nigerijske vize, so mi pritisnili pečat na potni list ter mi ga vrnil brez vprašanj zakaj in kako in odkod in kam . . . Vesel, da sem končno le v Afriki — v razpoloženju afriškega vzdušja, sem se pognal proti preostalim 600 kilometrom do Akadesa.

Na tej poti sem srečal veliko čred kamel. Na mnogih krajih so mi nomadi prinesli kamelje mleko, ki odlično odžeja. Imel sem tudi priliko, da se poskusim povzpeti na kamelo, osedlano z razkošnim tuareškim sedlom. Vas zanima, kako se zajaha kamelo? Vsekakor malo drugače kot konja. Najprej je treba sedečo kamelo prijeti za spodnjo čeljust. Samo ustrašiti se ne smeš, ker bo začela na ves glas tuliti, obenem pa bo pripognila glavo prav do tal. Nato je treba z levo nogo stopiti na kamelji vrat, spustiti čeljust ter se prijeti za kamelino pleče. V tem trenutku se prične nevarno dviganje: kamela vzravna svoj vrat in te dvigne do sedla, ki je prislono na njeno grbo. Ne preostane ti drugega kot da sedeš v sedlo — ali pa štrbunkneš na tla. Z nogami se je treba močno upreti kameli na vrat, drugače ne ostaneš v sedlu. V takem položaju kamela ponese jezdeca v diru, ki je kar blizu hitrosti avtomobilov . . . Bi radi poskusili?

Ta kos vožnje je bil tudi najbolj nevaren: zaradi peščenih zametov ter pomanjkanja kakršnih koli indikatorjev poti. Kljub temu sem imel srečo in sem brez uporabe kompasa ubral vedno pravo smer.

Po dobro prespani noči se nam ni nikamor mudilo, saj smo bili pred vrati mesta. Privoščili smo si občudovanje sončnega vzhoda. Čudovito sonce se je naenkrat prikazalo na obzorju skoraj škrlatne barve ter naznanilo lep vroč dan. Med nadaljevanjem poti smo srečali dva Andorca s volkwagmom: prosila sta me za bencin. Res nista imela sreče. Za pot od Tamanrassetu, ki smo jo mi naredili v dveh dneh, sta ona rabila šest dni: avto jima je osemnajstkrat obtičal v pesku . . . Bila sta vsa obupana in Afrike do vrha sita. Ko smo se drugi dan srečali v mestu, sta bila že drugačnega mnenja. Prespana noč in občutek varnosti ju je spet napolnil z navdušenostjo nad črnim kontinentom.

Agades je prestolnica severovzhodne Nigerije, ki je še čisto puščavski svet. Gradnja hiš je podobna tem v Tamanrassetu, prebivalstvo je po večini muslimansko s staro tradicijo — saj je posebnost mesta mošeja, ki ji zgodovinarji pripisujejo sedemstoletno starost.

Ko sem se sprehajal po mestu, sem odšel tudi na tržišče, da si kupim nekaj spominčkov in pa nove sandale. Naletel sem na primerne sandale in rekel trinajst-

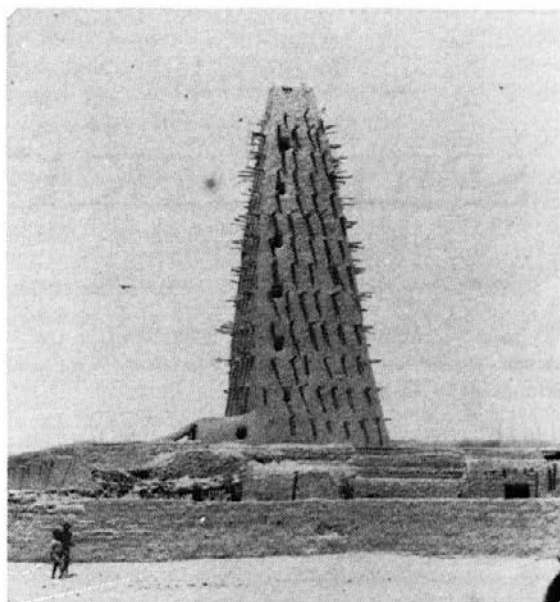
letnemu fantičku-trgovcu, naj mi jih da par, da jih pomerim. Pri drugem paru je ob natiku na nogo jermenje takoj popustilo. Fant pa je istočasno zagnal vik in krik, da sem sandale jaz raztrgal in jih moram plačati. Takoj sem uganil zanko, vendar zvitec ni odnehal. Med glasnim kričanjem me je spremljal in zahteval denar, dokler mu ni resen možak nategnil ušesa in ga poučil, da se tako ne prodaja.

PROTI MOJEMU AFRISKEMU DOMU

Od Kandéja me je ločilo še več kot 2000 km, zato sem že kar naslednji dan odrinil proti **Taoua**. Pot je bila izredno težavna, a za arheologa bi bila prava poslastica: v teh krajih namreč z lahkoto naletiš na fosilne ostanke živali iz pradavnine. Posebno v okolici **In Gall** je domala vsak kamen fosil. Če se mi bo še kdaj ponudila prilika, se bom vrnil in si naložil nekaj okostij s pokopališča dinosavrov . . .

Bolj ko sem se bližal dahomejski meji, bolj gosta se postajala naselja. Zelena barva je dobivala na moči, kajti trava je imela v tej dobi leta še dovolj vlage za rast. Ob porečju Nigerja pa sem naletel na številne črede goved, ovac in prav tako koz. Niger je v zapadni Afriki prva država po produkciji živinoreje in zato čisto upravičeno najdemo v njenem grbu — volovsko glavo.

Čakalo me je še eno prečkanje meje pred prehodom v **Kandé**. To pa je bilo res svojevrstno. Poslušil sem se namreč bližnjic, ker mi je mejni pas Toga že kar precej znan. Prav to je bila prava previdnost, kajti v istem času, ko sem prečkal mejo, je bil državni udar: 26. oktobra ob pol treh popoldne. Seveda sem zanj zvedel šele pol ure kasneje v Kandéju. Dva dni so bili zaprti vsi državni prehodi in to bi moralo doleteti tudi mene.

Znamenita mošeja iz 12. stoletja v Agadesu

Srečanje s sobraty, posebno še s p. Evgenom, je bilo res prisrčno. Radovednih vprašanj o potovanju ni bilo ne konca ne kraja. Vsi so mi rekli, da so bili v skrbeh zame in so komaj čakali moje vrnitve v misijon. Izgleda, da so vsi drugi videli več nevarnosti in užili več strahu kot pa jaz, ki sem dva tedna užival lepoto in čuda Sahare. Pa mislim, da jih je moje pripovedovanje navdušilo in marsikoga misijonskih sobratov pridobilo, da bo kdaj v bodoče letalski sedež zamenjal s šoferskim za volanom od Pariza do Toga.

Velika nedelja

*Bandero belo v vetru se lovi,
čez polje gre, med hiše, skozi vas,
za njim ljudje kot nepretrgan pas . . .
Nad vsem prižgano sonce plameni.*

*V monštranci stopa Bog zdaj čez polje
in blagoslavlja njive in vode,
gozdove trte, brda, celo vas.
Kako je blizu, blizu Bog pri nas!*

JOŽE DULAR

P. BAZILIJ SPET TIPKA

5. aprila 1973

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Tel.: 86-9874

● Ravno sem zaključil prejšnjo številko MISLI, ko so mi prišli povedat žalostno novico, da se je smrtno ponesrečil z avtomobilom komaj 23-letni slovenski fant, **ZVONKO URBANČIČ**. Nesreča se je zgodila na Hume Highway nekako 17 milj severno od Seymourja, dne 13. marca proti večeru. Zvonka so prepeljali v bolnišnico v Mooroopna, a ni bilo več pomoči.

Pokojni Zvonko je bil rojen 18. februarja 1950 v Vršču v Banatu v družini Borisa Urbančič in Stanislave r. Bradač. Oče je iz Slovenskega Primorja, mati pa iz Brežic. S starši ter bratom Vilkom je tudi Zvonko 11. decembra 1969 došel v Avstralijo. Družina se je nastanila v Melbournu (zdaj žive v Lalor-ju). Zvonko je bil vojaški letnik in po nesreči izžreban. Obleči je moral vojaško suknjo, bil tudi v Vietnamu, pa se srečno zdrav vrnil in nedavno končal vojaški rok. Zaposlil se je v Seymourju kot mehanik, zdaj pa je nesreča tako nenadno pretrgala nit njegovega mladega življenja.

Zvonka smo prepeljali v slovensko cerkev dne 16. marca k pogrebni maši. Sledil je pogreb v Fawknar, kjer je bilo truplo upeljeno na željo staršev, ki mislijo na morebitno vrnitev v domovino.

Vsem žalujočim, zlasti staršem in bratu, naše iskreno sožalje. Pokojnega Zvonka pa se spominjajmo v svojih molitvah!

● Naša dva gosta, škof dr. Stanislav Lenič in p. provincial Marijan Valenčak O.F.M., sta se nam že oglasila in nam sporočila, da sta srečno dospela domov. Spotoma sta se ustavila v Rimu, kjer sta imela intervju za slovensko oddajo vatikanskega radia. Odgovarjala sta na vprašanja o kongresu, slovenskih izseljencih v Avstraliji, njihovem verskem in kulturnem udejstvanju ter dušnopastirskem delu med njimi. Tako so naši rojaki po svetu tudi preko močne vatikanske radijske postaje zvedeli o vtisih, ki sta jih visoka gosta odnesla iz petega kontinenta.

Škof dr. Lenič kot p. provincial v pismu še enkrat

Mel birmo pred lursko votlino v Kew

vse avstralske Slovence iskreno pozdravljata ter se zahvaljujeta za gestoljubnost. Obenem se oproščata vsim tistim družinam, ki sta jim morda obljubila obisk, pa je pri najboljši volji zaradi prenapolnjenega spreda in raznih nujnih obveznosti moral odpasti.

● V prejšnji številki je v poročilu o akademiji v počastitev gostov (29. jan.) po nesreči izpadlo ime perskega zbora Triglav, ki je pod spretnim vodstvom g. V. Trampuža poživil spored z nekaj pesmimi. Zato pa zdaj: Iskrena zahvala za sodelovanje!

● Zadnjič mi je zmanjkalo prostora, da bi me vsemi drugimi slovesnostmi in prireditvami omenil tudi **MEDNARODNI KONCERT (International Variety Show)**, ki ga je v okviru evharističnega kongresa priredila v Melbourne Town Hall Vincencijeva konferenca. Zelo pestra prireditev je bila na sporedu 17. februarja zvečer. Med šestnajstimi narodnostmi smo imeli svojo točko tudi Slovenci. Naš spored sta z napisom **SLOVENIJA** v naših narodnih barvah oznanila ljubki par v narodnih nošah: **Mirjam Čeh** in **Johnny Vidovič**. **Bratje Plesničarji** so zaigrali in zapeli nekaj poskočnih, mala **Anita Sankovičeva** pa je ob njihovi spremljavi odlično in neustrašeno zapela "Sanjaj, sanjaj". Seveda so želi vsi, zlasti pa naša komaj sedemletna "primadona", obilico pleskanja nabite dvorane, kjer so se menda zbrale vse narodnosti pod soncem in številni kongresni udeleženci. Da so se prireditve udeležili tudi naši kongresni gostje iz domovine, menda ni treba posebej poudariti.

Vsej skupini, ki je nastopila in nas predstavila drugim narodom na tem pestrem večeru, iskrena zahvala! In obilo uspehov v bodoče!

● Bar-B-Q na tretjo marčno nedeljo za cerkvijo je odlično uspel. Piščalkarji in birmanci ter njihove družine kot tudi botri so bili zadovoljni. Dež nam ni mogal: začel je šele, ko smo se umaknili v dvorano k predstavi Disneyevih filmov. Škoda, da se vsi birmanci niso odzvali, četudi so vsi dobili pismeno povabilo. Vsekakor je bil to prvi poskus napraviti domači Bar-

B-Q pri cerkvi in se je lepo obnesel. Novi asfaltirani prostor za parkiranje avtomobilov in za igrišče naše mladine bo res odlično služil v razne namene. Tudi za odbojko je dosti velik in smo že nabavili mrežo. Ob ograji pa bomo napravili balinišče, kjer se bodo kratkočasili naši očetje, ki čakajo ob nedeljah na učence Slomškove šole. Nič več jim ne bo dolgčas. Martin Adamič in Stefan Srnc pa sta nam obljubila, da bosta za razredom pozidala dokaj veliko ognjišče za pečenje mesa. Ze vnaprej naša zahvala za dobro voljo!

Tudi na nedeljo 1. aprila smo se imeli za cerkvijo prijetno domače. Tokrat so se zbrali igralci SLEHERNIKA in pomagači, da se jim je naš verski center vsaj malo oddolžil za trud in lep odrski uspeh. Vsem sem hvaležen za sodelovanje in upam, da bomo v bodoče še kaj postavili na naš oter.

SLEHERNIK je pri obeh predstavah skupaj prinesel verskemu centru kar lepo vsoto \$235.38 prostovoljnih prispevkov. Stroški so bili malenkostni (izposoditev dveh lasulj in nekaj drobnarije). Drugače bi bilo, če bi dogajanja na odru ne predstavili v moderni čas in bi si morali izposoditi vse srednjeveške kostume. Ali pa če bi ne imeli lastne dvorane ter bi gostovali v tuji . . .

Slovenskih porok tokrat pri nas ni bilo, krsti pa so si sledili ta mesec takole: 10. marca so iz Heathmonta prinesli **Davida Jazona**, sinka Alojza **Jakša** in Jožefe r. **Matičič**. — Trije krsti so bili naslednji dan, 11. marca: Za **Lovrenca** bodo klicali sinka **Gina Prodana** in **Dragice** r. **Dogan**, **Mulgrave**; **Vinko Čendak** in **Marija** r. **Stampek** v **Oakleigh** sta dobila hčerko **Joanne Sorelle**, iz **East Keilorja** pa je **Marka Pavla** prinesla družina **Pavla Gustinčiča** in **Liljane** r. **Jelenič**. — 18. marca je krstna voda v naši cerkvi občila sinka **Jurija Koceta** in **Lysbeth Irene** r. **Jenkins**, **Wantirna** **South**. Klicali ga bodo **Matthew Jurij**.

Vsem staršem naše čestitke!

Birma je za nami in zdaj se je zopet začela nedeljska slovenska šola. Dolge mesece je bil vsako nedeljo resni pouk za birmanske kandidate: v treh razredih, pred in po deseti maši. Skoraj vsi so redno hodili, pridno sodelovali in tudi končna pismena naloga jer kar lepo uspela. Pouk sta vodila p. **Stanko** in pa **Srnceva Anica**, ki se je za naše birmance veliko žrtvovala, kot se žrtvuje tudi za našo Slomškovo šolo. Naj ji bo na tem mestu izrečena iskrena zahvala!

Nisem še omenil, da smo na tretjo januarsko nedeljo z birmanskimi kandidati in seveda starši napravili izlet. Avtobusi so nas odpeljali v **Tarrawarro**, kjer je samostan **trapistov**. Kot je bil obisk kraja molitve in tihih žrtev za vse poučen, je bil izlet sam in domači piknik kaj vesel in prijeten. Ker smo bili ob reki, so otroci vse popoldne čofotali po vodi kot žabe. Še nekatere odrasle je zvalo, da so se ohladili.

Botri in birmanci! Fotografije birmanske slovensosti si lahko ogledate v našem verskem centru v **Kew** in jih naročite po želji.

Misli, April 1973

Sestanek cerkvenega društva sv. Eme, napovedan za nedeljo 25. marca, je potekel v prijetni domačnosti. Voditeljica, gospa **Antonija Plesničar**, je dobila nekaj novih moči v odbor, društveno blagajno pa je prevzela gospa **Lucija Srnc**. Članice so sklenile, da se bodo sestajale redno vsako tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši.

Članice so v teh nekaj mesecih organiziranega dela lepo pokazale, koliko je vredna njihova dejavnost za našo skupnost. Kuhinja v dvorani pod cerkvijo je postala kaj priljubljena otrokom Slomškove šole, pa tudi čakajočim staršem in ostalim, ki po maši radi posedijo in malo poklepetajo. Delo društva je bilo veliko vredno tudi ob zakuskah zadnjih visokih obiskov. Res smo članicam lahko hvaležni.

Tudi finančno so se v tem kratkem času kar dobro postavile na noge. Grobega prihoda so imele \$516.— (samo prvi srečolov jim je prinesel lepo vsoto \$257.—). Seveda so bili tudi izdatki: socialna pomoč, nakup jestvin in pijač, obloga kuhinjske mize . . . Sto dolarjev je odbor podaril našemu gostu g. škofu, sto dolarjev pa je društvo namenilo za **Melbournski dar** sydneyški cerkvi: krstni kamen. Sem vsem članicam iz srca hvaležen, saj osebnih darov v fond daru Sydneyu še ni prišlo mnogo. Celotni znesek za sydneyški krstni kamen je \$357.—.

Društvu sv. Eme želim še obilo lepih uspehov za našo skupnost. Želim mu tudi, da bi se ostalim pridružilo še mnogo novih in aktivnih članic.

Iz domovine sem dobil sporočilo, (sestra v **Novi Gorici** bi rada kaj več zvedela o svojem pokojnem bratu) da je v **W.A.** preminul sredi marca **Ivan MAGAJNA**. Našli so ga tri dni po nesreči v reki **Kissa**, severozahodno od mesta **Onslow**. Podrobnejših podatkov o nenadni smrti žal še nimamo; morda bi nam mogel kateri rojakov iz **W.A.** kaj več sporočiti.

Pokojni **Ivan Magajna** je več let živel v **Sydneyu**. Pred par leti je bil nekaj časa tudi pri nas v **Baragovem** domu. Bil je še samski pri 25. letih, doma nekje blizu **Postojne**, če se prav spominjam. Še po odhodu od nas sva si izmenjala nekaj pisem, zadnji čas je

MELBOURNSKI SLOVENC

ste vljudno vabljeni v **Baragovo** dvorano k proslavitvi naših mamic.

MATERINSKA PROSLAVA

bo na prvo nedeljo v maju (6. maja) po deseti maši. Otroci naše Slomškove šole nam je bodo pripravili. Nastopila bo tudi skupina piščalkarjev pod vodstvom **Marka Plesničarja**, ki nas je že s svojim prvim nastopom ob priliki škofovega obiska tako prijetno presenetila. Tudi **BRATJE PLESNIČARJI** nam bodo zaigrali in zapeli nekaj poskočnih.

Po proslavi družine lahko ostanejo na **Bar-B-Q** na igrišču za cerkvijo, pa tudi v dvorani bo kaj za pod zob.

VABLJENI!

umolknil. Presenetila me je nenadna novica, da je v W.A. tako žalostno končal. Priporočam ga v molitev, sorodnikom v domovini pa izrekam iskreno sožalje. R.I.P.

● Večerno mašo bomo imeli na 1. maja (Sv. Jožef Delavec) in na prvi petek v maju (4. maja). Šmarnično pobožnost bomo sproti objavljali, ob nedeljah pa jo bomo združili z obema mašama. Tu pa naj sledi še . . .

NAŠ VELIKONOČNI SPOVED

MELBOURNE:

Cvetna nedelja (15. aprila): Maša ob osmih in ob desetih. Blagoslov butaric in zelenja pri deseti maši, ki bo v lepem vremenu pri lurški votlini na prostem. Starši, mislite na butarice za Vaše otroke!

Veliki četrtek (19. aprila): Maša zadnje večerje ob sedmih zvečer v cerkvi.

Veliki petek (20. aprila): Ob enajstih dopoldne križev pot (v lepem vremenu na dvorišču pred lurško votlino. Po pobožnosti prilika za spoved. Obredi velikega petka ob sedmih zvečer v cerkvi, nato gremo v procesiji k božjem grobu v lurški votlini. Spovedovanje.

Velika sobota (21. aprila): Prilika za velikonočno spoved ves dan, samo pokličite patra v Baragovem domu. Obredi vigilije se bodo začeli ob osmih zvečer (ob lepem vremenu pri lurški votlini). Blagoslov ognja, velikonočne sveče, vode . . . Po sveti maši vigilije bomo kot običajno imeli Vstajenje s procesijo, končali pa bomo z blagoslovom velikonočnih jedil. Ne pozabite prinesiti s seboj stekleničke za novo blagoslovljeno vodo!

Velikonočna nedelja (22. aprila): Maše ob osmih, ob desetih in ob petih popoldne. V lepem vremenu bo deseta pri votlini. Pred mašami prilika za spoved, po njih pa blagoslov velikonočnih jedil.

Velikonočni ponedeljek (23. aprila): Maša ob osmih in ob desetih. Spovedovanje pred vsako mašo.

NEKAJ DRUGIH PRILIK ZA VELIKONOČNO SPOVED:

ST. ALBANS: Spovedovanje v torek velikega tedna (17. aprila) ob 7.30 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega.

NORTH ALTONA: Prilika za slovensko spoved v cerkvi sv. Leona Velikega na veliki četrtek (19. aprila) od 6 — 7.30 zvečer.

NOBLE PARK: Slovenska spoved na torek velikega tedna (17. aprila) v cerkvi sv. Antona od 7-8 zvečer.

GELONG: Slovenska spoved na veliko sredo (18. aprila) od 6—8 zvečer v cerkvi sv. Družine, Bellpark.

WODONGA: Slovenci v Wodongi, iz Alburyja in okolice morejo opraviti slovensko spoved v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East, na ponedeljek velikega tedna (16. aprila) od 6—7 zvečer.

MORWELL, Gippsland: Prilika za slovensko spoved je za gippslandske rojake na veliko sredo (18. aprila) od 7—8 zvečer.

ADELAIDE, S.A.: Velikonočno mašo bomo imeli kot običajno na velikonočni ponedeljek (23. aprila) ob štirih v Hindmarshu. Spovedovanje od dveh dalje. Po maši Vstajenje z blagoslovom.

BERRI, S.A.: Slovenska maša v torek po veliki noči (24. aprila) zvečer ob pol osmih. Pred mašo prilika za velikonočno sveto spoved.

SLOVENSKO DRUŠTVO PLANICA

Vas vabi na

DOMAČO VESELICO

ki bo v soboto 26. maja od 7.30 dalje

HUNTINGDALE HALL

(nasproti železniške postaje)

Igrajo BRATJE PLESNICAR

UPRAVNI ODBOR PLANICA

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebje je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

Izpod Triglava

V LJUBLJANSKEM "DELU" je neki Matevž Krivic dovolj pametno napisal, naj bi se šole v Jugoslaviji ogibale vseh vprašanj, ki jim svetna znanost še ni našla dokončnega odgovora ali ga pa sploh nikoli ne bo. Recimo: ali je Bog ali ga ni, kako je nastal svet, kaj bo po smrti in podobno. Le tako bi bile šole brezverske, kot zahteva ustava, ne pa protiverske, kar ustava prepoveduje. Na to Krivicevo pisanje je objavil dolg članek prof. Albin Simončič iz Radeč, kjer pravi med drugim: "Nasprotno od želje Matevža Krivice se zahteva v naših šolah od vsakega učitelja, naj bo v otroškem vrtcu ali na univerzi, naj brezverstvo ob vsaki priložnosti vceplja naši mladini od prvih korakov do življenjske zrelosti . . . Tudi o zaslugah Cerkve in duhovnikov za slovenski narod naša mladina ne sme zvedeti in kdor bi ji povedal, tvega, da bo izgubil službo . . ."

Vse to kaže, da bi se morala papež Pavel VI. in cesar Tito I. ponovno sestati in se bolj podrobno dogovoriti o tako imenovani "verski svobodi" v Jugoslaviji.

MED BRIDKOSTMI KOROŠKIH SLOVENCEV je tudi ta, ki o njej beremo: "Na južnem delu našega ozemlja raste bariera nemških naseljencev. To vidimo v slovenskem Pliberku, v načrtovanem naselju v Št. Jakobu v Rožu, kjer nameravajo zgraditi naselje za 2.000 Nemcev iz Rajha, to vidimo v weekendih v Rikarji vasi in isto se ponavlja v Koprivni. Nekaj podobnega je bilo okoli leta 1930, ko so po južnem Koroškem načrtno naseljevali Nemce iz Rajha, ki so potem pri nacističnem puču v juliju 1934 igrali vodilno vlogo."

O KNJIGAH GORIŠKE MOHORJEVE poroča v katoliškem Glasu, Gorica, dopisnik Matevž Božič. Svoje poročilo zaključuje: "Seveda je ob koncu vprašanje, koliko bodo ali so ljudje letošnje mahorjevke kupovali in koliko jih bodo brali. Hudo dejstvo je namreč, da imajo danes ljudje čas za vse, samo za branje knjig ga nimajo. In vendar ni televizija, niso ilustrirani časniki, ki človeka kulturno in duhovno bogatijo, ampak knjiga te bogati, ki jo v miru prebereš. Bo kaj veliko takih kulturnih ljudi med nami v letu 1973? Goriška Mohorjeva družba jim je lepo postregla."

ARHITEKT ANTON BITENC je bil prvi, ki je prejel novo razpisano "Plečnikovo nagrado". Uvedla jo je Zveza arhitektov Slovenije in letos v januarju je bila

prvič podeljena. Bitenc je bil izbran, ker je odlično prenovil Blejski otok in pri tem zares upošteval njegovo naravno lepoto in kulturnozgodovinsko vrednoto. Kor pravi poročilo, se je otok pod Bitenčevim vodstvom premenil v privlačen muzejsko urejen a vendar živo dihajoč kompleks, kateremu je bilo treba taktno prilagoditi potrebe kulturnega turizma z ureditvijo starih stavb za gostinske namene.

O arhitektu Bitencu nam je med svojim obiskom povedal mnogo lepega tudi naš škof dr. Lenič. Saj stalno sodeluje nesebično pri mnogih prenovitvah slovenskih cerkva.

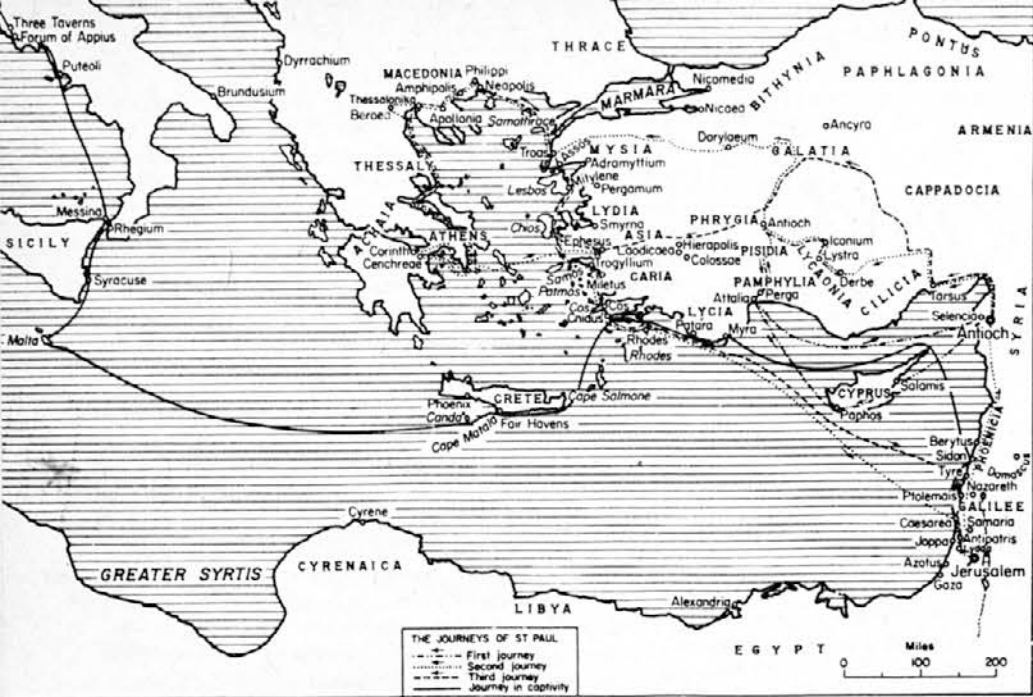
V NEMČIJI je po zadnjih podatkih zaposlenih okrog 35.000 Slovencev, od teh jih je 6.500 tam na poslu že nad sedem let. Zadnji čas so se razširile vesti, da nemške oblasti tem zadnjim ne bodo več podaljšale dovoljenja za bivanje. Slovenski delovni urad je izjavil, da za morebitne povratnike ne bo skrbi brezposelnosti, ker imajo dovolj mest praznih.

Po drugi strani so zdomci — doma na božičnem dopustu — na raznih občinskih sestankih ugotovili, da mnogo domačih podjetij s stotinami razpisanih prostih mest celo odbija zdomce povratnike, nekatera podjetja pa jim naravnost odsvetujejo, da bi se prijavili za razpisane službe. Ti delavci v zdomstvu so na teh sestankih tudi navedli vzroke ovir, da bi se vrnili v domača podjetja. Vzroki so isti kot so bili za odhod v tujino: nezadostne plače in pa premajhne možnosti napredovanja. Pri kvalificiranih delavcih je vzrok tudi premajhna možnost strokovnega izobraževanja. Za nekvalificirane kmetijske delavce pa je bil naveden vzrok tudi zaposlitev sama, ki je ni mogoče najti.

KAJ ZANIMIVO RAZSTAVO in res edinstveno so priredili v Ljubljani. Njen naslov je bil: **Stol v petih tisočletjih**. Iz sedmih muzejev, dveh tovarn in zasebnih zbirk so za razstavo zbrali nič manj kot 350 stolov, poleg tega pa še s slikami pokazali razvoj stola v teku tisočletij. Najstarejši stolček na razstavi je bil iz leta 1500: našli so ga v gradu Bukovje pri Dravogradu.

UPOKOJENCEV ima Ljubljana 35.000, ostali kraji Slovenije pa 155.000. Kot beremo v domačih časopisih, bodo morali odslej sami plačevati pristojbino za poštno nakaznico, ko jim poštar dostavi pokojnino. Izračunali so, da bo skupnost na ta način prihranila kakih pet milijonov novih dinarjev letno. — Štednja na vseh koncih in krajih! V našem primeru na račun upokojenec. Res se jim morda mesečno ne bo dosti poznalo, po drugi strani bi si pa marsikdo drugi kje na višjih stolčkih lažje odtrgal te dinarje — za blagor narodne skupnosti. Kaj pravite?

PREŠERNOV "KRST PRI SAVICI" je doživel prevod v italijanščino in sicer izpod peresa duhovnika. Franc Husu je bil rojen v okolici Trsta, deluje pa kot župnik v Rimu. Sam se je naučil slovenski jezik in se pri tem navdušil za Prešerna, Gregorčiča in Cankarja. Prevajalec je izrazil upanje, da bo prihodnje leto prevedel v italijanski jezik vse Prešernove poezije.

APSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

PAVEL PRED VELIKIM ZBOROM

Ker ja pa hotel poveljnik zanesljivo zvedeti, zakaj ga Judje tožijo, mu je drugi dan odvzel vezi, ukazal, naj se zberejo veliki duhovniki in ves veliki zbor, in je privedel Pavla ter ga postavil prednje.

Pavel je pa pogled uprl v veliki zbor in rekel: "Bratje, jaz sem živel pred Bogom z dobro vestjo do tega dne —" — Veliki duhovnik Ananija je ukazal poleg njega stoječim, naj ga udarijo po ustih. Tedaj mu je Pavel rekel: "Bog te bo udaril, stena pobeljena! Ti sedi tu, da bi me sodil po postavi, pa me boš zoper postavo dajal biti?" Navzoči so rekli: "Velikega duhovnika božjega sramotiš?" Pavel je rekel: "Nisem vedel, bratje, da je veliki duhovnik. Zakaj pisano je: Vodnika svojega ljudstva ne sramotil!"

Ker pa je Pavel vedel, da so v zboru deloma saduceji, deloma farizeji, ja zaklical: "Bratje, jaz sem farizej, sin farizejev; zaradi upanja v vstajenje mrtvih me sodijo".

Ko je to izrekel, je med farizeji in saduceji nastal razdor in zbor se je razcepil. Saduceji namreč trdijo, da vstajenja ni in ne angelov ne duhov; farizeji pa priznavajo to in ono. Nastalo je veliko vpitje in nekateri pismouki farizejske stranke so vstali in se prerekali govorec: "Na tem človeku ne moremo najti nič hudega; če mu je pa govoril duh ali angel?" — Ko je nastal velik razdor in se je poveljnik zbal, da bi Pavla raztrgali, je ukazal, da ga vojaki iz njih srede iztrgajo in odpeljejo v vojašnico.

Naslednjo noč je k njemu pristopil Gospod in rekel: "Srčen bodi! Kakor si o meni pričeval v Jeruzalemu, tako ti je treba pričevati tudi v Rimu."

(Dalje prihodnjič)

Rimljanom je treba dati nauk: prepovedano je bičati rimskega državljan . . .

Ta opomin je spravil poveljnika v hudo zadrego. Tu imamo pred seboj soočenje dveh rimskih državljanov. Poveljnik mirno prizna, da si je moral državljanstvo kupiti z lepimi denarji; Pavel še bolj mirno pove, da ga ima od rojstva. Čigavo bolj drži?

TUDI PRED VELIKIM ZBOROM SE JE ZNAŠEL

Z bičanjem torej ni bilo nič, poveljnik je moral seči po drugem sredstvu, da bi dognal, kaj mu Judje očitajo. Odločil se je za najbolj ustavno pot: sam veliki zbor judovskih prvakov naj ga zasliši in njegovo krivdo presodi.

Ko si po človeško predstavljamo prvi prizor pred velikim zborom, dobimo vtis, da se je Pavel kljub svoji prebrisanosti zapletel v neroden položaj. Kako da ni spoznal v Ananiju velikega duhovnika in je moral potem "besedo nazaj jemati?" Sv. Luka ni dal nikakega pojasnila. Morda je Bog dopustil ta Pavlov spodrselj zato, da je v isti sapi pokazal na Pavlovo ponižnost. Čeprav je bil udarec na ukaz velikega duhovnika očitna krivica, Pavel zdaj obtožuje — sebe . . .

Toda njegova "prebrisanost", naj že bo zgolj človeška ali tudi božja, ga ni zapustila. Bister pogled po navzočih — članih velikega zbora in drugih zbranih — mu je navdihnil, kako naj ravna. Verjetno Pavel ni mislil na pregovor, ki pravi: Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima. Verjetno je vrgel "jabolko razpora" med navzoče bolj zato, da je lahko spet enkrat poudaril svojo vero v vstajenje — najprej Kristusovo, potem vseh ljudi — zakaj prav ta verska resnica je bila vogelni kamen Pavlovega evangelija. Vsekakor je bilo vsako razsojanje velikega zbora onemogočeno.

Rimski poveljnik je končno uvidel, da bo treba Pavla samega zaslišati in mu dati priliko, da priča o sebi. Svobodno, brez bičanja. Dal je spet Pavla rešiti iz judovskih pesti. V naslednjih dneh je dobil Pavel besedo pred rimsko oblastjo — in je uspel. O tem bomo brali v nadaljevanju.

ZAKLJUČNE PAVLOVE BESEDE JUDOM V JERUZALEMU

"Ko sem se pa vrnil v Jeruzalem in molil v templju, sem se zamaknil in ga zagledal (Jezusa), ko mi je govoril: Pohiti in pojdi brž iz Jeruzalema, zakaj tvoje pričevanje ne bodo sprejeli. Rekel sem: Gospod, sami vedo, da sem jaz zapiral v ječe in pretepal po shodnicah tiste, ki so v tebe verovali. Ko se je prelivala kri tvojega pričevalca Štefana, sem tudi sam zraven stal in to odobral in čuval oblačila tistih, ki so ga pobijali. — Pa mi je rekel: Pojdi, zakaj poslal te bom daleč med pogane."

RIMSKI VOJAKI REŠIJO PAVLA

Do te besede so ga poslušali, nato pa so povzdignili glas in vpili: Proč s sveta s takim! Ni prav, da živi. — Ko pa so vpili in proč metali oblačila in dvigali prah, ga je poveljnik ukazal peljati v vojašnico in je naročil, naj ga zaslišujejo med bičanjem, da bi zvedel, zakaj so nad njim tako vpili. Ko pa so ga bili nategnili za bičanje, je Pavel rekel zraven stoječemu stotniku: "Ali vam je dovoljeno brez sodbe bičati rimskega državljan?" Ko je stotnik to slišal, je šel v poveljniku in sporočil: "Kaj misliš storiti? Ta človek je vendar rimski državljan!"

Poveljnik je torej prišel in Pavlu rekel: "Povej mi, ali si ti rimski državljan?" — "Da", je odgovoril Pavel. Poveljnik je pristavil: "Jaz sem si to državljanstvo pridobil z veliko vsoto." Pavel pa je odgovoril: "Jaz pa že z rojstvom." — Tako so tisti, ki so ga hoteli zasliševati, od njega odstopili. Pa tudi poveljnik se je zbal, ker je zvedel, da je rimski državljan in ga je dal vklemiti.

STRAŠNO JIH JE RAZKAČIL

Ves ta Pavlov govor ni bil kar nič primeren za judovska zakrknjena učesa. Sovražnost do Pavla in njegovega nauka o Jezusu je bila v njih tako globoka, da jim še tako izbran in dobro premišljen govor ni mogel ničesar dopovedati. Menda jih je ob koncu najboljši razkačilo to, kar je Pavel povedal o svojem poslanstvu med pogane. Kakor sicer sami nikakor niso bili voljni poslušati o Jezusu in misliti na krst, prav tako jim je bilo neznosno misliti, da bi šel kak Jud pridigati poganom in jih krščeavat.

JUDJE BI PAVLA ZMLINČILI

Nastal je strahoten nered, sovražni Judje so bili kakor ob pamet. Med divjim vpitjem zoper Pavla so dvignili prah, da se je kar kadilo. Pavel mora umreti! Vojaški poveljnik, Rimljan, seveda ni mogel ničesar razumeti, ker sta Pavel in za njim vsa druhal govorila po hebrejsko. Hotel je na vsak način zvedeti, kaj Pavlu očitajo, pri tem je pa pozabil na pravičnost, ki drugače tudi Rimljanom ni bila čisto tuja. Pavel sam naj pojasni po grško, kaj mu Judje očitajo, toda najprej naj bo bičan! Nepošteno početje — Pavel se je uprl. Ni bilo velikokrat, da se je skliceval na svoje rimsko državljanstvo, ki ga ima že od rojstva, v tem primeru pa ni mogel molčati. Preveč bi Judje uživali, pa tudi

Misli, April 1973

Misli, April 1973

Velikonočni pirhi segajo daleč v preteklost slovenskih navad. Škoda je le, da slovenska pisаницa izginja pod pritiskom industrijskih neokusnosti, ki nam jih vsiljuje velikonočna prodajna tehnika z naraščajočo nadležnostjo.

Domovina najlepših slovenskih pisаниц je Bela Krajina. Tu je prirojeni umetniški čut domačega okolja in ohranjenih starovetnosti tako slikovit in številen na ornamentični raznolikosti, da so ga mnogi nabiralci narodnega blaga uvrstili v prave umetniške zbirke. To pristno domačo umetnost so razkrili slovenskemu in ostalemu svetu.

Na Dolenjskem domača dekleta "počrkavajo" pisаницe. Na čista, trdo kuhana in napol ohlajena jajca narišejo s kurjim peresom, ki ga pomakajo v raztopljen vosek, razne stilizirane cvete, vejice in srčke. Pogostokrat jajce tudi popišejo z velikonočnimi pozdravi ali s kratkim srčnim izlivom, če je pisаницa namenjena dekletu ali fantu. Ko je risba posušena, položijo jajce v znano velikonočno tekočinasto barvilo. Barva se jajca prime le tam, kjer ni povišane risbe. Morda je tehnika za izdelavo današnjih klišejev prav tu našla svojo osnovno zamisel. Pred dobrimi štiridesetimi leti sem kot mlad študent osebno raziskoval izdelavo pisаниц. Takrat mi je stara teta, ki je štela že nad devetdeset let, odkrila, da je v svoji mladosti sama na ta način "počrkovala" jajca in se te spretnosti naučila od svoje matere. "Počrkavali" pa so takrat surova jajca z voskom ali lojem, jih vlagali v čebulno vodo ali pa v zavretek hrastovega lubja in nato jajca skuhalo.

V Beli Krajini uporabljajo za "črkovanje" posebna pisala. Še pogostejše pa v domovini pisanic postopajo

tako, da že pobarvane in skuhanе pirhe ostržejo z ostrim nožem in s strganjem oblikujejo vso risbo. Ta postopek zahteva mnogo več spretnosti in priročnosti, zato pa je tudi izgled mnogo lepši. Po nekaterih slovenskih krajih poznajo tudi še druge načine za pripravljane pisаницe.

Zanimivo je preučevanje okrasja na raznih slovenskih pisаницah. Na notranjskih in dolenskih pisаницah opažamo ornamentiko rastlinskih motivov, v katerih se vpletajo srčkasta polnila. V Beli Krajini pa srečamo pretežno geometrijske like z raznimi skrivnostnimi znaki, kar priča, da so tam še živo ohranili mistični pomen pisаницe.

Tudi v ostalih predelih Jugoslavije je pisаницa močno razširjena. V Bosni in Hercegovini, Dalmaciji, Šumadiji in v Makedoniji so pisаницe slikovite, ornamentika je še skrivnostnejša. V mnogih krajih slovanskega juga pripisujejo ljudje pisаницam čarovniško moč. Na velikonočno nedeljo zakoplje bosanski gospodar pisаницo na njivo, da bo pšenica boljše obrodila. Drugod pisаницo razbijejo otroku na glavi, da bi ostal zdrav in se razvil v pametnega človeka. Ponekod mečejo gospodarji pisаницe čez sleme domačih hiš, da s tem priključijo na hišo srečo in božji blagoslov. V nekaterih krajih trosijo lupine pisanic okrog gospodarskih poslopij, da s tem odvrtačajo od hiše nadležni mrčes in roparice. Tudi velikonočni hren ima podobno "čudežno moč". Seveda morajo biti ta "obrambna sredstva" blagoslovljena.

Na Vipavskem pisаницe otroci "sečejo". Na vrh potlačene klobuka položijo pisаницo, nato pa z novičem merijo na jajce. Kdor v treh lučajih porine novc v pisаницo tako, da se ga ne vidi, postane lastnik jajca. Stave potekajo po starosti dečkov. Šibkejši se zadovoljujejo samo "za sek", kar se pravi, da za dobiček zadostuje, da se novc vseče v jajce, pri starejših pa velja strožje pravilo "za skriti". Ista pravila veljajo tudi za "sečenje" pomaranč.

Tudi pri nas bi lahko obnovili pristno slovensko navado in bi s slikovitimi pisаницami lastnega izdelka gotovo bolj razveselili velikonočne goste kot pa z neokusno kupljeno šaro.

O, DOMOVINA!

Članek je objavljen v domovini NOVI TEDNIK (16. nov. 1972). V odgovor je uredništvo sicer pripisalo: Zgodbo objavljamo, ker je napisana prizadeto, sicer pa mislimo, da je avtor nekoliko enostranski in prečnogled. — Mislim, da našega komentarja k žalostni zgodbi ni treba: je sama dovolj zgodovna. — Urednik.

"Ekspresni vlak DALMACIJA EKSPRES iz Splita prihaja na tretji peron in nadaljuje vožnjo za smer Jesenice, Salzburg, Muenchen, Stuttgart . . ."

Truma potnikov se zažene proti peronu. Nekoga spremlja dekle, drugega žena z otrokom, enega gruča prijateljev, tu in tam hiti kdo tudi sam.

Vsi pa imajo isti cilj — NEMCIJA . . . Vsak ima

svojo zgodbo, svoj motiv, ki ga je privedel do te odločitve.

Zgnetejo se v kupeje in razložijo tistih nekaj potnikov po policah. Eni se poslavljajo od žene in deklet, nekdo podaja ženi kar skozi okno otroka, ki ga je hotel spremiti prav do kupeja. "Očka, mi boš poslal vlak?" Ne pozna še bridkosti slovesa . . . Neki južnjak

preklinja Nemčijo in Švabe. Najstarejši med njimi, kakih petdeset jih že ima, pa molči. Nekdo mu pomoli steklenico z žganjem. "Na, brate, pij!" Vzame in nagne, potegne požirek, dva. Kmalu tudi on spregovori. Besede so težke, padajo iz ust kakor kamni: "Rodil sem se na Kozari in boril sem se tam. Ko mi je zmanjkalo municije, sem podiral Švabe z nožem. Ranjen sem bil, izgubil sem zdravje in mladost. Za svobodo, sem dejal, za enakost, za bratstvo . . . Zdaj grem sam med te hudiče, med Švabe, da bom lahko plačal za šolo hčerki, ki medicino študira . . ."

Besede mu zamro v grlu. Z namrščenim čelom se zazre skozi okno. Tako joka mož, ki nima več solza.

Kupe onemi. Vsak pomisli na svojo zgodbo. Mnoge so si podobne. Med njimi je inženir, ki ga je podjetje med študijem štipendiralo, ko pa je doštudiral, so ga pustili na cedilu in mu niso dali službe. Spet drugi se je zaposlil z željo, da bi izredno študiral, pa so mu v podjetju to onemogočili. Razumljivo: ljudje z nepopolno izobrazbo so se upravičeno zbalji za svoje stolčke. Zdaj fant razočaran odhaja.

Vlak brzi v noč. Potem se neke ustavi. Ljudje v uniformah pridejo pogledat potne liste. "Vse v redu, srečno pot . . ." To je tudi zadnji pozdrav domovine.

ki svojim otrokom ni znala, ni hotela odrezati velikega kosa kruha.

Hip za tem je vlak že na tujem svetu. Zgodba se ponavlja iz dneva v dan. Odhajajo. Vedo, da jih bo vsrkal sistem, ki je nam tuj: kapitalizem. Prepričani pa so tudi, da bodo za svoje delo dobili, kar zaslužijo. Tisti, ki so nadarjeni, vedo, da bodo imeli možnost napredovanja. Ni jim do fraz. Ko ti gre za večji kos kruha, za človeka bolj vredno življenje, tedaj pač ne misliš na ideologije in sisteme . . .

Mi pa ostajamo in mirno prenašamo, da nam nekateri krojijo usode in režejo kruh, kakor se jim zdi. Mirno gledamo, kako eno govorijo, delajo pa drugo. Ničesar ne storimo, ko vidimo, da si nekdo lahko privoščiti — vikende, vile, jahte, barvne televizorje, najdražje avtomobile . . ., drugi pa morajo iz dneva v dan računati, koliko kruha, mleka, sladkorja lahko kupijo, da jim ne bo zmanjkalo pred prvim . . .

Mirno gledamo in ne storimo ničesar. Le včasih kdo tiho, brez besed odide. Sinoči je odšel on, nocoj greš ti, pojutrišnjem morda pojdem jaz.

Modri ljudje pa pravijo, da je ČLOVEK naše največje bogastvo. Mnogo ljudi smo prodali. Pa vendar smo kljub devizam, ki smo jih dobili zanje — iz dneva v dan siromašnejši. — ZVONE KOKALJ.

IN KAJ BOSTE NA TO REKLI?

PEPE METULJ

SPET SE MORAM OGLASITI s koščkom svoje jezikolomščine, čeprav ste me menda že sili. Tako me je svaril že prejšnji urednik, s sedanjim se pa prav za prav še poznavam. Kar pošljem, gre preko prejšnjega urednika, ki ima gotovo veliko več veljave pri p. Baziliju, kot kakšen Pepe.

Sem namreč oni dan bral v eni starih števil ljubljanske DRUŽINE izraz: Rebulina knjiga. Pisatelj Alojzij Rebula v Trstu napiše marsikaj, tudi cele knjige, pa ne prav drobne. Mislim, da 99% Slovencev po vsem svetu govori in piše: Rebulove knjige, ne pa Rebuline. Tako nerodno je zapisal v DRUŽINI neki visokošolec Faganel z ljubljanske univerze. Morda mož spada med tako učene slovničarje, da se je naučil tako pisati. Mene ne bo prepričal. Ostanem rajši med abecedarji, ki jim na misel ne pride, da bi rekli na primer: Samsina hiša, Muhina žena, Coljin recept. In tako naprej. Zmerom je Samsovo, Muhovo, Coljevo. Tako je treba po slovensko, ker imamo v mislih moške, čeprav se njih priimki končujejo na -a, kot da so ženskega spola.

Priznati moram Faganelu, da po eni plati piše o Rebulini knjigi kar dosledno, če hoče potegniti s Hrvati. In dosledno tudi zato, ker sklanja ime Rebula — po hrvaško: Rebulina, Rebulina, Rebulina, Rebulina, pri Rebuli,

z Rebulu. Tako je vseskozi svojih šest sklonov pisatelj Alojzij Rebula — ženskega spola! Kdor ga hoče obdržati med moškimi, bo sklanjal: Rebulina, Rebulina, Rebulina, Rebulina, pri Rebulu, z Rebulom. Le poslušajte abecedarje, ki niso hodili na univerzo, kako govorijo o Matiju, nikoli o Matiji, ali pa o Luku, ne pa o Luki. In tako je še polno drugih imen za moške, ki se končajo na -a.

Sicer meni ne gre toliko za tržaškega Rebulu, čeprav ga primerno spoštujem — gre mi za BARAGA. Močno se čudim, da na primer dva tako slavna peresnikarja, kot sta Karel Mauser in dr. Filip Žakelj, pišeta: Baraga, Barage, Baragi, Barago, pri Baragi, z Barago. In cela dolga vrsta drugih za njima. Kar nas je abecedarjev, ki govorimo po naše in včasih tudi kaj pišemo, se nam kar v grlu zatika, ko to beremo. No, zdaj, ko je grammatikar Faganel prinesel na dan Rebulino knjigo, še malo počakajmo, pa bomo brali tudi o Baragini beatifikaciji, o Baraginih knjigah, Baraginih čistilcih in tako naprej. Zdaj, hvala Bogu, je vse to še Baragovo tudi pri naših mojstrih peresa, če jih le Rebulina knjiga v Faganelovem jeziku ne bo speljala — golujufiva kača! Ze samo misel na to človeku — želodec obrača . . .

JURIJ TRUNK — UMRLO

tem najstarejšem slovenskem duhovniku in kulturnem delavcu smo že večkrat pisali v MISLIH. Danes moramo žal objaviti: umrl je dne 11. marca v San Franciscu, ZDA, v 103. letu starosti. Bil je skoraj do zadnjega svežega duha, saj je še po svoji stoletnici celo dopisoval v AMERIŠKEGA SLOVENCA.

Rajni je bil žilav Korošec, velik narodnjak in Slovan starega slovanofilskega kova, kulturni delavec in pisatelj filozofskih, potopisnih, nabožnih in avtobiografskih knjig. Rojen je bil dne 1. septembra 1870 v Bačah ob Baškem jezeru na Koroškem. Znano je in vedno je bil ponosen na to, da je njegova mati kot mlado dekle prva zapela našo prelepo in zdaj ponarodelo pesem: Nmau čez izaro . . . V Celovcu je končal gimnazijo in stopil v bogoslovje ter bil v mašnika posvečen 19. julija 1895. Po kaplanskih službah na raznih mestih je župnikoval na Peravi v Beljaku, a bil prav zaradi narodne zavednosti med prvo svetovno vojno odstavljen in hudo preganjan, ter večkrat zaprt. Nekaj časa je bil politično konfiniran na Jezerskem, zadnje leto vojne pa župnik v Borovljah. Po prvi svetovni vojni je bil na mirovni konferenci v Parizu izvedenec jugoslovanske vlade za Slovensko Koroško, kasneje eden jugoslovanskih članov zavezniške plebiscitne komisije. Po krivično neuspelem plebiscitu v oktobru 1920 je naravno moral zapustiti svojo ljubljeno Koroško. Naslednje leto ga že najdemo v Ameriki. Leta 1924 je prevzel slovensko župnijo v Leadvillu, Colorado, in bil njen župnik do upokojitve 1946, ko se je preselil v San Franciscu uživati svoj zaslužen pokoj.

Pokojni Trunk je bil izredno šaljive narave, ki jo je obdržal do zadnjega. Kot stoletnik se je šalil, da so to "najbolj zdrava leta človekovega življenja, ker jih v teh letih najmanj umrje . . ." Nagovor pri njegovi pogrebni maši je imel škof Guilfoyle ter je vanj nadrobil več posrečenih anekdot iz Trunkovega življenja. Med drugim je povedal, da mu je pokojnik obljubil zapustiti pet do-

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

P. BERNARD AMBROŽIČ O.F.M.

ČE ČLOVEK začutiš potrebo po prijetni družbi, da boš mož med možmi izmenjeval duhovite domislvice v neprisiljenem pomenku, nikar ne sili med upokojene profesorje! Malo je na svetu ljudi, ki se ti tako hitro priskutijo kot ti upokojeni šolniki. Niti ni treba, da čakaš na učene besede iz njihovih ust. Dovolj je, da preletiš z očmi obupne pleše, profesorske nosove in prežeče oči, ki dosti rajši mečejo svoje strele iznad očal kot skozi debela stekla. Če pa le hočeš počakati, da se odpro usta in zaslišiš iz njih kruto obsojanje vsega dandanašnjega, v isti sapi pa globoke poklone časom, ki jih že davno ni več, pri najboljši volji nimaš drugega izhoda kot da ukazujoče zakličesh: "Gospodje, bomo vrgli tarok?"

Izjeme so pa povsod. In taka izjema je bil upokojeni profesor France Drnuljc. Vsi smo vedeli, da se v resnici ni tako pisal. Tako se je reklo pri hiši, kjer mu je tekla zibelka. Že v študentovskih letih se je sam rad tako nazival, pa se ga je ime prijelo in se ga držalo do smrti. Ta mož je imel dvojno mikavnost: čmernosti in godrnjanja ni poznal. In pripovedovati je znal tako prijetno, da bi živa duša ne zaslutila v njem dolgotletnega profesorja.

Bolj ko so se mu nabirala leta, rajši se je v mislih in pomenkih vračal v svojo zgodnjo mladost. Celo prav v otroško dobo. Ko sem ga nekaj kratov poslušal, sem mu rekel:

"Gospod profesor, zakaj ne sežete po peresu, da bi nam nekaj teh svojih dogodbic napisali? Meni se zdi, da bi bilo prav sočno branje".

Nasmehnil se je. Po premisleku je dejal: "Jezik mi teče, to je res. Pero pa mi nikoli ni teklo. Pri vas je obratno: pero vam bolj teče kot jezik. Če vam je prav, naj vam moj jezik pripoveduje, da se ga boste naveličali. Vaše pero naj pa iz mojega pripovedovanja izbira, kar mu bo všeč. Če napravite iz tega povest ali kaj takega, svobodno vam".

Udarila sva v roke. Profesor je nabrusil jezik, jaz pa pero. Polič cvička nama je služil za brus. Po uro na dan mi je pripovedoval, potem sem jaz po dve uri pisal. Poglavlje za poglavjem. Ko sem mu naslednji dan napisano prebral, je navadno rekel:

"Nekaj je res tako kot sem pravil, nekaj ste dodali. To se pravi: izmislili ste si. Ta vaša pisateljska pravica naj kar ostane!"

Tako je nastala povest, ki je zdaj pred teboj v naslednjih poglavjih.

1. MICELJ

"Acek! Na, skoči po vodo! Pa za dež moli, ko greš!"

Mama mi je dala v roke trebušasto steklenico, ki je imela pod vratom roč. Dva prsta sem vtaknil v roč, z drugo sem objel steklenico čez trebuh. Že sem bil okoli hišnega vogla.

Vedel sem, da je treba do studenca, ne k potoku. Skoraj za vso rabo pri hiši smo dobivali vodo iz potoka. Še za ljudi je bila kar dobra, kako bi ne bila za krave, prašiče in kokoši! Dovažali smo jo v sodčkih, včasih donašali v škafih. Za pitje smo jo pa le radi hodili iskat na studenec. Ta se nam je zdela boljša. Že zato, ker je bila prijetno mrzla. In to se je v taki vročini zelo poznalo.

Na pešpoti pod hišo sem začel očenaše.

Nikoli se nisem vprašal, kakor daleč je do studenca. Ne bi mogel povedati ne v metrih in ne v minutah. Če sem zelo hitel ali po malem tekkel — bilo je pač navzdol — je bilo komaj za dva očenaša. Z debelo steklenico v naročju pa ni bilo lahko teči. Zmanjkovalo je sape in očenaš se mi je trgal. Za nazaj je bilo še teže povedati. Šlo je navkreber in steklenica je bila težka. Na očenaše sem pa nazajgrede navadno pozabil. Mama je mislila, da bi jih bilo na poti nazaj prav lahko deset. Pa kaj je ona vedela, kako se meni očenaši odseda!

Na poti navzdol je danes še kar šlo. Razumel sem, zakaj naj bi bilo za dež. Saj je mama namene za moje očenaše spreminjala. Mislim, da je bilo največkrat za duše v vicah. Zadnje tri dni pa kar po vrsti za dež. Umevno! V vodnjaku pred našo hišo je zmanjkalo vode. Seveda mora priti dež, drugače bomo do konca dni hodili k potoku in studencu. To sem še kar razumel, veliko se pa s to mislijo nisem bavil, ko sem nastavljal očenaše. Takrat je bilo še zelo malo reči na svetu, ki bi jim moji možgani obračali svojo pozornost. Domala vse okoli mene je bilo tako kot je prav. Ko je pa vse prav, čemu si boš belil glavo?!

Da je treba po vodo na studenec, kadar mama ukaže, sem vedel iz skušnje. Svojih potov na studenec nisem štel, pa tudi nikoli na njih ničesar doživel. Koliko vode je poteklo od takrat, ko sem bil prvič poslan k studencu, se mi ni zdelo prav nič važno. Z eno besedo: dobil sem steklenico in šel. Nobenega vprašanja ni bilo ne v meni ne nad menoj.

Vso kratko pot navzdol sem imel pred seboj veliko sosedovo hišo doli v ravnini. Rasla je pred menoj v vis, čimbolj sem se ji bližal. Reklo se je "pri Žirovcu". To sem vedel, kaj privlačnega na njej pa tudi nisem nikdar opazil. Bila je tam pač od nekdanj. Vedel sem zanjo in to mi je bilo dovolj. Ko sem po enem očenašu ali dveh dospel v ravnino pod klancem, sem vedel, da je med hišo in menoj potok, ki prihaja od bregov pod Topolom. Na obeh njegovih straneh je bilo dosti visoko vrbovje, zato Žirovčeve hiše ni bilo od tu več videti. Če bi mi bilo iti po vodo na potok, bi zdaj zavil na desno proti majhnemu mostu. Tam je bilo vrbovje posekano in lahko se je prišlo do potoka. Tam bi se mi Žirovčeva hiša spet prikazala. Videl bi jo lahko v vsej njeni velikosti, čim bi prišel čez potok. Samo prostorno dvorišče s divjim kostanjem na sredi bi me ločilo od nje.

V resnici pa nisem zavil na desno. Na levo med vrbovjem in bregom je vodila prijazna stezica k studencu. Morda je bilo

larjev, če mu bo pri pogrebu govoril, petindvajset pa, če bo pri pogrebu o njem — molčal . . .

Zdaj našega stoletnika ni več med živimi. Z njim je slovenska Koroška izgubila enega svojih najzvestejših in najbolj borbenih sinov.

NAŠE NABIRKE

DAROVI ZA SKLAD "MISLI": \$6.— Martin Berkopec, Gabrijel Blažević, Janez Tadini; \$5.— N.N.; \$4.— Anton Brne, Ivan Sušarič, Anton Žitnik, Gvido Florenini; \$3.20 Ivana Okorn; \$3.— Alojz Hrast, Marjan Korva, Alojz Ašenberger, Maks Furlan, Karlo Samsa, Anton Požar, Mirko Ritlop, Krista Mautner, Vili Mrdjen; \$2.— Viktor Čar, Karl Mezgec, Janez Primožič, Bruno Zavnik, Alojz Rezelj, Jože Kocjančič, Toni Petek, Adolf Peršič, Marica Bednar, Herman Muster, Marica Tavčar, Franc Vravnik, Marija Birša, Jelka Germek; \$1.— Olga Mezinec, Tereza Kaiser, Toni Uršič, Boris Topolovec, Franc Izanc, Leopold Urbančič, Herman Šarkan, Katarina Hartner, Toni Švigelj, Karla Trurdy, Alojzija Hartman, Mira Urbanč, Maria Mayer, Slavica Horvat, Adam Klančič, Pavla Fabian, Marija Goleman, Alojz Klekar, Vinko Dajnko, Jože Miklavčič, Mihaela Brkovec, Alojz Markič, N.N., Matija Štukelj, Jurij Tomažič, Jože Plut, Marija Iskra, Ivan Urh, Franc Horvat, Ana Reszczyński, Danilo Kresevič, Mario Jenko, Slavko Ovčak, Ignac Kalister, Drago Jakovac; \$0.70 Jože Gjerek; \$0.30 N.N.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: \$2.— Helena Pirc; \$1.— Janez Primožič.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: \$20.—Franc Šveb; \$7.— Rozalija Veenstra (Qld.).

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$3.—Anton Brne; \$2.— N.N., Marija Katič; \$1.— Marija Radin, Srečko Nadvesnik.

FRANČIŠKOVA MLADINA: \$4.—Anton Brne; \$1.— Janez Primožič.

Dobrotnikom Bog povrni!

IZ LJUBLJANSKEGA

"PAVLIHA"

● Tudi varčevanje je luksuz, ki te lahko precej stane!

● Milijontega potnika ali obiskovavca navadno obdarimo. Kakšna darila smo pripravili za milijontega zdomca, ki bo te dni odšel čez mejo s trebuhom za kruhom?

● Preden mali človek pride do besede, je problem že zastarel.

● Gore se tresejo, direktorji se menjajo — težave pa ostanejo.

● "Tule pišejo, da skoraj 35% učencev ne konča osemletke." — "Ja, nekaj bo res treba ukreniti. Vsi ne morejo biti direktorji!"

● Zakaj se vodilni nočejo udeleževati sindikalnih izletov? — Sindikalni izlet je skromnost ki si je vodilni ne morejo privoščiti.

● Vsi imamo smolo — cement pa samo nekateri.

● "Pišejo, da se poraja nova socialistična morala. — "Kakšna 'nova'. Je mar že kakšna bila?"

Za poroke,

za razne družinske

ali skupinske prilike . . .

. . . Vam rad ustreže

SLOVENSKI KVINTET

CONTINENTAL

5

. . . z našimi domačimi

ali pa tujimi melodijami

Kličite čez dan: 763-6606
(Ivan Šane)

ali po urah: 543-1361
(Anton Vrisk)

do njega še kakih sto mojih takratnih korakov. Saj sedemletni fantič ne prestopi veliko tal pod seboj. Stopal sem torej po tisti stezi — kot sem vedel da moram — in nič velikega ni bilo v mojih mislih. Očenaši so mi bili tudi že nekam ušli. Še to mi ni bilo mar, da bom vsak čas ob studentu, da bom podstavil steklenico, odpil od nje najprej za svoje odževanje, izlil ostanek v travo in na novo podstavil.

Tako je bilo vselej do tistega dne in ni bilo treba na te reči nič misliti. Razumelo se je samo od sebe in je bilo menda tudi samo od sebe na svetu. Nikamor nisem gledal, vse se mi je videlo samo od sebe. Pa tudi vedelo se je vse kar tako. In tako sem prišel do studenta.

Tedaj sem obstal in pogledal. Resnično pogledal! Studentec ni bil samotni kot zmerom. Drobna deklica je visela nad njim. Na vseh štirih je napol ležala nad tolmunčkom, v kate-rega se je stekala studenčnica po kratkem žlebiču. Pozorno je zrla v nabrano vodo in se ni premaknila. Ob njej je stala v travi posoda z vodo.

Obstal sem torej in gledal. V obraz dekletcu nisem videl, vendar je bilo vse tako, da ni mogla biti druga kot Žirovčeva Micelj. Sicer je bila Mičica, pa ker jo je stari Žirovec, tako smo rekli dedu, zmerom klical Micelj, so ji tudi drugi dajali to ime. Bila je za spoznanje mlajša od mene; imela je kakih šest let. Dosti več nisem vedel o njej. Ker je ded ni nikamor pustil, sva se komaj poznala. K nam je ni bilo nikoli, mi pa tudi nismo zahajali k Žirovcu. Tako je bilo od nekdaj in meni se ni zdelo nič napak.

Ker je dekletce kar naprej viselo nad tolmunom, nisem mogel do žleba. Stal sem in čakal. Zakaj je danes kar naenkrat Micelj tam, ko je drugič ni bilo, mi ni hodilo po glavi. Če bi se dvignila in odnesla svojo vodo, bi si bila z Miceljnom komaj rekla kakšno besedo. Ampak čeprav čakam in čakam, se Micelj ne gane. Kako naj pridem do vode?

"Kaj pa gledaš?" sem vprašal čez čas.

Za spoznanje se je dvignila in ozrla. Več ni mogla videti kot mojo boso nogo. Pa res ni bilo treba več. Kdo naj bi pa bil, če ne jaz? Nič posebnega.

"Ribica je v tolmunu".

Tako je rekla in še precej prijazno. Potem je zopet gledala v vodo.

Jaz nisem še nikoli tam notri opazil kaj živega. Stvar se mi je začela zdeti zanimiva.

"Ali je živa?"

"Živa, kakšna pa? Pa še kako živa! Ves tolmun jo je poln".

To je pa bilo že kar čudno. Nagnil sem se, da bi pogledal, če bi se Micelj kaj odmaknila. Pa se je res. Še s prstom mi je pokazala, kam naj gledam. Ribica je smukala sem in tja, kot blisk. Tako od blizu še nisem take živali nikoli videl. In sva gledala. Glava ob glavi.

"Le kako je prišla noter?" je ugibala Micelj.

Meni to ni bila posebna uganka. Izrekel sem svojo misel: "Po žlebu z vodo, kakopa!"

Micelj je bila posmehljiva.

"To pa že ne! Kako bo prišla riba kar iz zemlje kot pride voda?"

(Dalje prihodnjič)

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Fr. Bernard Ambrožič O.F.M.
6 Wentworth Street, Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

SLUŽBE BOŽJE

Velikonočni spored je bil objavljen v prejšnjih "Mislih", februar—marec. Najdete ga pa tudi v velikonočni številki "Rafaela". Naj povzamem tu le na kratko, da je v svetem tridnevju — veliki četrtek, petek in sobota — služba božja v Merrylandsu vsak večer ob pol osmih. Na veliki petek pa tudi ob treh popoldan v Leichhardt.

22. aprila, VELIKONOČNA NEDELJA, KRISTUSOVO VSTAJENJE

8.30 Merrylands, sv. maša z ljudskim petjem

10.30 Merrylands, slovesna sv. maša z zborovskim petjem

5.00 pop. Wollongong

29. aprila, Bela nedelja

9.30 Merrylands

6.00 zvečer, Hamilton-Newcastle

6. maja, 3. velikonočna nedelja

9.30 Merrylands

13. maja, 4. velikonočna nedelja

9.30 Merrylands

5.00 popoldan, Wollongong

20. maja, 5. velikonočna nedelja

9.30 Merrylands

6.00 zvečer, Canberra.

Petek in sobota, 4. in 5. maja, sta PRVA v mesecu. Zato je obakrat v Merrylandsu večerna maša ob pol osmih. Večerna maša je sploh vsako soboto ob pol osmih. Pri tej sv. maši že lahko opravite nedeljsko dolžnost, če naslednji dan ne morete k sv. maši.

WOLLONGONG, NEWCASTLE. — Wollongong ima velikonočno službo božjo na veliko nedeljo ob 5. uri popoldan na običajnem kraju. V Newcastle pride slovenski duhovnik za službo božjo na belo nedeljo, 29. aprila. Kraj je isti kot navadno: Sacred Heart Church, Hamilton. Pred službo božjo (na obeh krajih) velikonočno spovedovanje.

Za **CANBERRO IN BRISBANE** sporoča Father dr. Mikula: V **Canberri** bo slovenska maša na veliko sredo (18. aprila) ob sedmih zvečer v Garanu, enako na veliki četrtek (19. aprila) ob isti uri v isti cerkvi. Prav tam bo na veliki petek (20. aprila) ob eni uri popoldne

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

•
križev pet, ob drugi uri pa obredi velikega petka in sveto obhajilo. Slovesna maša Gospodovega vstajanja na veliko nedeljo (22. aprila) ob šestih zvečer. Spovedovanje eno uro pred mašo. — Enako prilika za sveto spoved pri ostalih zgoraj objavljenih mašah in obredih.

V **Brisbane, Qld.** bo v St. Mary's Church, South Brisbane, na veliko soboto (21. aprila) prilika za slovensko spoved od 4—5 popoldne, nato križev pot in blagoslov velikonočnih jedil. Na velikonočno nedeljo (22. aprila) istotam slovesna maša vstajanja ob 11 uri. Eno uro pred mašo spovedovanje.

KRSTA

Barbara Grželj, Wollongong. Oče Dušan, mati Magda, roj. Cetin. Botrovala sta Gino in Jerica Grželj. Wollongong, 11. 3. 1973.

Martin Anton Okroglič, Blacktown. Oče Marjan, mati Irena, roj. Okroglič. Botrovala sta Jože Leban in Roza Obid. Merrylands, 18. 3. 1973.

POROKE

Ivan Vitez, iz Brestovice na Krasu in **Margita Bulič** iz Virovitice. Priči sta bila Alojz Slatinšek in John Dernaj. Merrylands, 17. 3. 1973.

Nigel L. Gregory iz Adelaide in **Violeta Marija Penca**, rojena v Ljubljani (živeča v Canberri). Priči sta bila Max Baker in Amanda J. Gregory. Garran, A.C.T., 18. 3. 1973.

Jože Pogačnik, rojen na Jesenicah in **Julijana Chatterjee**, rojena v Kalkuti, Indija. Priči sta bila Venceslav Hruška in Evelyn Chatterjee. Merrylands, 24.3.73.

Ivan Gostan, rojen v Odrancih in **Marija Chatterjee**, rojena v Kalkuti, Indija. Priči sta bila John Vella in Arlene Chatterjee. Merrylands, 24. 3. 1973.

PIKNIK v Horsley Parku smo imeli zadnjo nedeljo v februarju. Otvoritev je bila opoldne s sv. mašo. Vreme je bilo kar ugodno; v začetku sicer oblačno, pozneje popoldan pa sončno, vendar milo. Opazili smo novo ograjo in novi vhod na zemljišče. Odborniki, člani in

prijatelji so to delo opravili v prostem času. Vsi smo bili veseli sporočila, da je **gradbeno dovoljenje končno le dano**. Društvu želim dosti uspeha in složnega sodelovanja za skorajšnje doseganje cilja! — Za sedaj lahko omenim, da bo tak piknik na slovenski zemlji v **Horsley Parku zopet v nedeljo, 27. maja**. Začetek ob dvanajstih uri s sv. mašo in šmarnično pobožnostjo ter petimi litanijami. Rojaki vabljeni! Dobrodošli ste seveda tudi kadar koli pozneje v teku popoldneva.

O BOTRIH PRI KRSTU je potrebno od časa do časa spregovoriti. Izgleda, da naši starši dostikrat nimajo pravega pojma, kaj je prav za prav sv. krst. To se vidi tudi iz tega, kakšne botre izberejo otroku. Krst ni le neka pobožna tradicija. Naj se ne opravi samo zato, "ker so naši starši imeli to navado, jo hočem tudi jaz držati". Tudi ne sme biti krst zaradi "party", ki mu sledi, ampak kvečjemu "party" zaradi krsta. Krst je vendar najvažnejših dogodkov v otrokovem življenju, saj je njegovo včlanjenje v božje ljudstvo. S krstom postane otrok posinovljeneč božji: dobil je božje, nadnaravno življenje. Dolžnost je staršev v prvi vrsti in botrov v drugi vrsti, da ti početki božjega življenja v otroku s časom in starostjo rastejo. Torej ni dovolj samo krstiti otroka. S tem dejanjem je zvezana dolžnost otroku preskrbeti versko vzgojo. Težko bodo starši to nalogo izvršili, če sami nimajo nikakega verskega življenja. Za otrokov nauk sam bi morda še preskrbeli, če ga pošljejo v katoliško šolo. Toda otroku bo manjkalo najvažnejše: dober zgled verskega življenja doma. In kaj imajo opraviti pri krstu botri, ki sami priznajo, da niso verni? Treba je, da so starši pri izbiri botra svojemu otroku načelni. Niti ni krst zgolj privatna zadeva, zato je prav, da pridejo povabljeni tudi h krstu v cerkev in ne samo na domače praznovanje. Ker je krst včlanjenje v božje ljudstvo, pa naj bi se izvršil, v kolikor je mogoče, v prisotnosti božjega ljudstva, pri nedeljski službi božji.

SLOVENSKA KARITAS

vas vljudno vabi na

PIRHOVANJE

ki bo v **Paddington Town Hall**,
(vogal Oxford St. in Oatley Rd.)

na **velikonočni ponedeljek**,

23. aprila 1973 od 5. pop. do 9. zvečer
Igra "JADRAN"

Čisti dobiček za cerkveni gradbeni fond
v Merrylandsu

Vabljeni in dobrodošli

"PROJECT COMPASSION" šparovčki so postali kar popularni. V Merrylandsu smo jih imeli dovolj na razpolago vsakomur, ki jih je hotel vzeti domov. Ideja je v tem, da si v postnem času pritrugamo vsaj nekaj od naših užitkov. S temi prihranki se bomo pridružili milijonom ostalih kristjanov po Avstraliji in skušali po svojih močeh zmanjšati bedo mnogih v manj razvitih deželah. Akcija je usmerjena v to, da tem manj razvitim deželah pomaga, da si pomagajo same. Na primer: preskrbi možnost, da se ljudje izurijo v umnem poljedelstvu, da jim nabavijo potrebno orodje, itd. Danes, ko so sredstva obveščanja tako razširjena, se nihče ne more zapirati v svoj majhen krog, kot da ga ne briga ostali svet. Treba je, da pogledamo okrog sebe in spoznamo in priznamo, da smo vsi ljudje člani ene in iste velike božje družine, torej bratje in sestre med seboj. Iz tega pa tudi izvira dolžnost, ki je jasnejša kot kdajkoli v preteklosti, da se med seboj ljubimo in dejansko pomagamo. "Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili". Mt. 25, 40.

VELIKONOČNI PRAZNIKI bodo že pred vrati, ko boste čitali te vrstice. Naši pevci pod vodstvom g. Klakočerja se že tedne in tedne pridno vadijo vsak petek zvečer za nove velikonočne pesmi, da bo praznovanje

NAŠ JUBILANT P. BERNARD
bo 20. aprila obhajal svojo 81.
letnico. K rojstnemu dnevu v imenu
MISLI in vseh naročnikov —
naše iskrene čestitke! — Urednik.

Škof dr. Lenič pred glavnim vhodom pri blagoslavljanju nove cerkve sv. Rafaela.

velike noči čim lepše. Zbor ima že kar precej obsežen program pesmi. Temu programu vsako leto doda par novih pesmi za veliko noč, za božič in ostale cerkvene dobe.

Za veliko noč se zopet obeta obilna udeležba pri obeh mašah v Merrylandsu (ob 8.30 in 10.30). Marsikdo bo moral morda ostati zunaj cerkve, ker bo zmanjkalo prostora. Tem rojakom, ki le redko vidijo cerkev znotraj (lahko bi jim rekli "božično-velikonočni kristjani") naj velja, da je velika noč krščansko doživeta le takrat, če ima pripravo, ki je postni čas. Sv. Cerkev nas vodi preko pokore postnega časa in duhovnega očiščevanja (sv. spoved) do dneva Kristusovega in našega duhovnega vstajenja. Saj ne bi bilo velike noči brez velikega petka. Ta temeljna resnica naše vere o Kristusovem vstajenju je tako velika, da je Cerkev dala vsaki nedelji vstajenski značaj. Vsaka nedelja je namreč velika noč v malem.

"PIRHOVANJE" na velikonočni ponedeljek, 23. aprila, v Paddington Town Hall, bo letos že popoldne. Začetek je ob 5. uri, konča se ob 9. uri zvečer. Razlog za to je v tem, ker bi se te prireditve mnogi rojaki radi udeležili a jim brani naslednji dan, torek — delovni dan. Zato letos ta poskus. Vsak bo lahko ob deseti uri doma in se bo spočil in naspal za naslednji dan. Igral bo "Jadran". Dobiček bo zopet za odplačevanje cerkvenega dolga v Merrylandsu. Lepo vabljeni in še druge rojake, ki ne bodo brali tega oznanila, povabite s seboj. Novodošli posebej vabljeni!

ZAHVALA. — Gospa Helga Arhar, vdova pokojnega Pavla, ki je preminul 23. februarja 1973, se iskreno zahvaljuje vsem rojakom. Mnogi so jo tolažili v dneh

žalosti, poslali družini sožalne karte, darovali vence, sv. maše, molitve in pokojnika spremili na zadnji poti. Prav tako hvala članom društva "Planica", ki so med seboj zbrali vsoto \$42.50 za pomoč prizadeti družini Arhar. Pokojnikova vdova je to vsoto poslala cerkvenemu gradbenemu fndu v Merrylandsu v spomin pokojnega Pavla Arhar. Bog povrni vsem darovalcem! Pokojnik pa naj počiva v miru božjem!

NOV GROB. V soboto, 10. marca 1973 v večernih urah, je v Fairfield bolnici preminul 75-letni rojak FRANC KOROTANCHNIK. Rojen je bil 3. marca 1898 pri Sv. Kunigundi pri Konjicah. Leta 1924 se je poročil z Rožo, roj. Sovič. Družina je prišla v Avstralijo leta 1951 na ladji "Skaubryn". Naselili so se v Hurlstone Parku, zadnji dve leti pa živijo v Fairfieldu. Zakonca sta vzgojila veliko družino: pet sinov živi v Avstraliji, dve hčerki pa v Evropi. Pokojnik je lansko leto obiskal hčer, ki živi v Avstriji. Rad je prihajal v slovensko cerkev v Merrylandsu, če je le imel prevoz. Zavedal se je vrednosti in moči sv. maše in je večkrat naročil sv. maše v razne namene. Tudi zakramente je prejel ob priliki sv. misijona. Morda je slutil, da je to zanj zadnji sv. misijona. Koncem januarja ga je zadela možganska kap, nato je štiri tedne ležal nezavesten v bolnišnici. Niso mu mogli pomagati in je končno podlel.

Pogrebna sv. maša je bila opravljena 13. marca v Merrylandsu. Nato smo pokojnega Franca spremili k večnemu počitku na Rookwood pokopališče. Vsem žalujočim naše iskreno sožalje ob izgubi moža, očeta in starega očeta. Spomnimo se ga v molitvi! R.I.P.

P. Valerijan

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi vse člane in prijatelje na

VESELO SREČANJE NA SLOVENSKI ZEMLJI

LOT 45, FERRERS ROAD, HORSLEY PARK

ANZAC DAY, SREDA 25. APRILA

Dopoldne bo sajenje dreves: vsakdo bo imel priliko
zasaditi na slovenski zemlji svoje drevo.

Opoldne se bo pričel piknik ter bomo vse popoldne
preživeli v domačem veselem razpoloženju.

VABLJENI!

Z Vseh Vetrov

PET MILJARD DOLARJEV stane vsako leto ZDA strast za mamili, ki je zajela del ameriške mladine. Tako je izračunala univerza v Los Angelesu. Posebna študija je pokazala z vso resnostjo na to visoko številko. Med jemalci mamil je tudi hud porast brezdelja in pa smrtnih slučajev. Samo za proučevanje te moderne bolezni in za prepričevanje javnega mnenja o škodljivosti mamil letno potrošijo pol milijarde dolarjev. Pa se človeku zdi, da je vse zaman. Vedno se najdejo ljudje, katerim so mamila samo "zabava mladih ljudi, res ne čisto nedolžna, pa vendar — zabava . . ." Kako daleč bo ta "zabava" privedla mladino, je težko vprašanje, ki mu nihče ne zna odgovora . . .

O SLOVENCIH V HAMILTONU blizu Toronta v Kanadi beremo poleg obilne hvale tudi to: Veliko ljudi je zaposlenih v bolj ali manj koristnih družabnih dolžnostih. Nekateri se pa zapro sami vase in ne vidijo nič drugega okoli sebe, ne zanimajo se za nič drugega razen za svojo lastno osebo in korist. Ti samoljubno usmerjeni ljudje niso na pravih potih. Postanejo življenjsko neplodni izkoriščevalci človeške družbe, ker hočejo le prejemati, nuditi pa ničesar. — Ali so taki samo v Hamiltonu?

V "KLICU TRIGLAVA", LONDON, je neki dr. Franc Felc med nekaj pametnih pripisal naslednje: "Pravijo: moral je priti Janez XXIII., da je Cerkvi odprl okna in vrata. Da, papež Janez! Bolj ko premišlujem njegovo papeško delo, bolj se mi razodeva kot sicer dobrodušen, a lahkomišeln starček. Marsikaj si je predstavljal preveč nalahko in nikoli ni bil na višini Pija XI. in XII. Njegov koncil današnjega obupnega stanja sicer ni ustvaril, toda povod je dal. Sklicati koncil je bilo kakor odpreti vrata norišnice in izpustiti njene prebivalce na svobodo. To bi papež lahko predvideval." — Priznajmo: Škoda res, da Janez XXIII. in Pavel VI. nista vsaj dr. Franca Felca pridržala v tej norišnici. Pod Pijem XI. in XII. bi si ne bil upal tako pisat niti v Klicu Triglava, ki niti ni verski list in se sam dr. Felcu — čudi.

TOLIKO HVALE O SLOVENCIH po širnem svetu še ni bilo, kot jo najdemo dandanes. Pridni, delavni, podjetni, trezni, pošteni, varčni, celo verni, odločno krščanski, če že ne tudi pobožni. Tako vsaj na splošno da si skoraj vsaka pohvala dopušča tudi izjeme. To ne prihaja od tega, kot da so bili naši predniki manj pohvalni vredni, pač pa od tod, ker je danes ves svet poln Slovencev in nas hvalijo tujci, mi sami pa tudi od vseh strani pošiljamo pohvale drug drugemu. Naj bo! Le na to še čakamo, da bo nekje objavljen dopis od nekod: pri nas verniki ob nedeljah in praznikih veliko rajši zasedejo najbolj sprednje sedeže, namesto da bi med vso mašo in pridigo stali v ozadju in ob koncu prvi pohiteli skozi vrata . . .

NAJDRAŽJI PRSTAN, ki je bil kdaj koli naprodaj na svetu, je šel nedavno v New Yorku na dražbo in je lastnica dobila zanj nič manj kot 385.000 dolarjev. Smaragdni prstan je bil 34,3 karatno zlato. Istočasno so na dražbi prodali še 75 primerkov drugega nakita v skupni prodajni ceni 3.226.225 dolarjev. — Na svetu so ljudje, ki res ne vedo, kam z denarjem. Mati Terezija bi jih verjetno opredelila, da so "najrevnejši med revnimi, ker so nezmožni ljubezni: ne spoznajo Kristusa, ko hodi mimo njih v podobi lačnega in nagega človeka . . ."

JEZUIT MIHA ZUZEK iz Ljubljane je v DRUŽINI opisal svoj obisk rojakov v Argentini. Piše pa še o marsičem. Na primer: "Velik del argentinske zemlje je v lasti veleposestnikov s 5.000 hektari in več. Največje tako posestvo ima menda 300.000 ha s pol milijona govedi. Pa ti veleposestniki sami obdelujejo zemljo, sem vprašal. Kje pa! Sploh jih ni tam. Imajo oskrbnike, pastirje in druge uslužbence, ki garajo zanje in dobijo recimo polovico dohodkov. Kaj pa potem lastnik sploh dela, sem še vprašal. Afne gunca po Londonu in Amsterdamu, se je glasil pristno slovenski odgovor." — Ko beremo take reči, hitreje razumemo Zveličarjeve besede: Prej kamela skozi šivankino uho kot bogatin v nebesa . . .

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NORTH MELBOURNE,
189 Boundary Road, 329 6144
MALVERN,
1382 High Street, 50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,
505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860
MENTONE,
3 Station Street, 93 2460
FRANKSTON,
232 Cranbourne Road, 781 2115
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

ŠKOF JANEZ JENKO iz Kopra je doma pisal o svojem misijonarstvu in birmovanju med Slovenci v Kanadi. Beremo tudi to: V cerkvi Brezmadežne v Torontu je bilo nad 90 birmancev. Ves obred je bil vse-skozi v slovensčini, pozneje sem pa opazil, da otroci le malo razumejo slovenski. Čeprav imajo zgledne sobotne šole za pouk otrok v slovensčini, uspehi niso ravno odlični. — Že zgoraj omenjeni Miha Žužek pa piše v isti številki DRUŽINE: "Vozimo se po ogromnem Buenos Airesu. Ponekod je toliko slovenskih hiš blizu skupaj, da slišiš otroke, ki se igrajo na ulici, govoriti slovensko". — Vemo, da imajo tudi v Argentini veliko slovenskih sobotnih šol, vseeno skoraj dvomimo, da je g. Miha dobro slišal.

NEKI SVETOVNI POPOTNIK je tole napisal: "Če prideš v kakšno tujo deželo za en teden, že lahko napišeš o njej celo knjigo. Če si v deželi mesec dni, lahko o njej napišeš vsaj kak članek, čeprav ne več tako lahko. Če pa si tam leto dni, si sploh ne upaš več pisati, ker prideš do prepričanja, da dežele sploh še nič ne poznaš in še manj razumeš..." — G. Vinko Zaletel s Koroškega je bil med nami v Avstraliji dva meseca. Po enem mesecu je res že napisal nekaj člankov, verjetno pozneje ne več. Ali pa bo napisal tudi knjigo? Upajmo! Saj je do enega leta manjkalo še celih deset mesecev. Glavo ima pa mož tudi zasajeno na pravem koncu in mu je gotovo iz prvega tedna med nami še mnogo ostalo v spominu. Le pogum, gospod Vinko!

NAJVEČ MESA pojedjo v Novi Zelandiji: na osebo pride letno povprečno 105 kilogramov (52 kg govedine, 13 kg svinjine in 40 kg ovčjega mesa). Na drugem mestu je Argentina s 93 kilogrami na osebo (80 kg govedine, 8 kg svinjine in 5 kg ovčjega mesa), za njo pa Avstralija z 91 kilogrami na osebo (40,14 in 37). Sledi Urugvaj (89 kg), ZDA (84 kg), Kanada (69 kg), Zvezna Nemčija (64,5 kg) in Anglija (63 kg). Jugoslavija je daleč spodaj: 23,5 kg povprečno letno na osebo (8 kg govedine, 13,5 svinjskega in 2 kg ovčjega mesa). Po uporabi govejega mesa je tudi v evropskem merilu na dnu lestvice. Slovenija sama je med jugoslovanskimi državami višja od ostalih: letno pride na osebo povprečno 31,5 kg mesa: 16,5 govedine in 15 kg svinjine, dočim ovca pri nas ne pride v poštev.

Sicer ni nikjer rečeno, da je meso najbolj zdravo: zdravniki trdijo ravno nasprotno, da mesa uživamo preveč. In razvadili smo se z vsakdanjo mesno hrano, kar priznajmo. Doma si tega ne morejo privoščiti.

BARAGOV BEATIFIKACIJA V PRID naše MISLI niso nikoli zbirale denarnih prispevkov in ne priporočale nabirko. Ker je Baragova beatifikacija ne le slovenska ampak ameriška zadeva, bodo ameriški katoliki sami zložili dovolj denarja za potrebne izdatke. MISLI so pa toliko bolj priporočale, sprejemale in objavljale darove za SLOMŠKOVO beatifikacijo, ker ta nima za seboj bogate Amerike. Našemu listu v zadoščenje pravkar beremo, kaj objavlja uradni "Baragz Bulletin" v Ameriki: Dobivamo toliko darov za Bara-

NOVO PLOŠČO
S ŠTIRIMI
VERSKIMI PESMIMI
so izdali
za priložnost KONGRESA

BRATJE PLESNIČAR

Plesničar, ter pri slovenskih duhovnikih.
Dobite jo lahko na naslovu Bratov

Cena: DVA DOLARJA

govo beatifikacijo, da nikakor ne moremo objavljati imen in vsot darovalcev. Bi morali ves Bulletin na osmih straneh porabiti za to, torej se bomo vsakemu posebej po pošti zahvalili.

SVETNIŠKI KANDIDAT A. M. SLOMŠEK je znan le rojakom Slovincem doma in po širnem svetu. Da, med nami bi moral biti celo vse bolj znan, kot v resnici je. Drugi narodi ga le malo poznajo, ali pa sploh ne. Za delo v prid njegove beatifikacije se moramo v prvi vrsti zanašati samo nase. Tudi stroške, ki so združeni z raziskovanjem dokumentov, bomo morali pretežno nositi sami. Tu moramo resno poseči vmes Slovenci v Avstraliji. Naši rojaki v Ameriki, ki poleg drugih vernih Amerikancev toliko storijo za Baraga, so tudi z darovi za Slomškovo zadevo med prvimi. Vendar v tej reči jih ne smemo pustiti samih. Na žalost napačljive tak vtis — redki so darovi za Slomška, objavljeni v MISLIH. Prav zares se moramo poboljšati.

"LE ENO JE POTREBNO" je naslov romanu o Baragu, ki ga piše pisatelj Karel Mauser in objavlja v kanadski Božji besedi. Vse kaže, da bo ta zgodovinski roman med najboljšimi deli plodovitega pisatelja. Prvi del je izšel že tudi v knjigi — do Baragovega odhoda v Ameriko. Veliko zgodovine je v romanu, vendar ni samo kak življenjepis. Dolgo vrsto prizorov je pisatelj vzel iz svoje lastne domišljije, vendar vse tako, da do pike sodijo v dani zgodovinski okvir.

V knjigi je tudi precej latinskih citatov iz sv. pisma, pa nekaj dosti dolgih dokumentov v nekoliko zastareli nemščini. Čudno je, da pisatelj sam, ali torontski lazaristi, ki so knjigo založili in izdali, niso poskrbeli za prevod teh vložkov, recimo pod črto.

ATOMSKIH ELEKTRARN je na svetu vedno več: že lani je delovalo 110 jedrskih reaktorjev, do leta 1980 pa bo njihovo predvidevano število 360. Največ jih bo v ZDA (okrog 150), na Japonskem 30, v Nemčiji jih bo 23, v Angliji 21, v Franciji 16 in v Kanadi 7. Vsaj pa eno atomsko elektrarno bo imelo 30 držav. Med ostalimi moramo omeniti slovensko atomsko elektrarno v Krškem, ki bo imela predvidoma 600 MW moči.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

APRILSKA

VOLK SI RANE LIŽE
TAM OB ČRNI HOSTI:
VGRIZLA GA JE OVCA,
DA IMA ZADOSTI.

GLEJ, LISICA ZVITA
V KURNIKU LEŽI,
KER JI POLOMILA
KURA JE KOSTI.

Branimir Kozinc

DRAGI KOTIČKARJI! Tako glede uganke kot Vaše pošte ste me ta mesec zopet pošteno (Pepe Metulj bi rekel: nepošteno!) pustili na cedilu. Morda je bilo res premalo časa, ker je bila prejšnja številka tako zakasnela. Pa vseeno . . . Nič mi ni všeč. Vsaj do prihodnje številke se potrudite s kakim pisemčkom Kotičku!

Pri **UGANKI** napišete najprej po vrsti vse črke iz belih polj, nato črtastih in končno črnih. Tako dobite rek: **KDOR SE JE PREVEČ NAJEDEL, POST HVALI!** To velja za velike, pa tudi vas je verjetno že kdaj trebušček bolel, ker ste užili preveč dobrot. Pri svojem obilju mislite na tiste otroke po svetu, ki nimajo niti vsakdanjega kruha. Imejte poseben šparovček zanje in vanj nabirajte cente, ki jih prištedite z odpovedjo odvišnih sladkosti. Kakšno veselje boste napravili p. Hugonu ali p. Evgenu ali p. Poderžaju, če bo preko uredništva **MISLI** prišel Vaš dar v misijone za lačne otroke.

Pravilno rešeno uganko je poslal samo Johnny Marolt in bo seveda dobil nagrado.

NOVA UGANKA je pa že pred vami, zgoraj pri naslovu Kotička. Poglejte skupino otrok na sliki! Nekaj se igrajo. Verjetno to igro poznate tudi vi, saj ste jo gotovo že igrali na kakem pikniku. Kdor bo sliko oz. igro pravilno opisal, bo imel priliko biti izžreban za nagrado v prihodnji številki. Zadnji datum je: prvega maja — dosti časa za razmišljanje in opis. Zdaj pa na delo!

Dragi striček! Naj se še jaz enkrat oglasim. Rad bi povedal, da sem se udeležil kongresne mladinske maše na stadionu. Šli smo z avtobusom iz šole. Bilo je zelo lepo in smo vsi peli. Mama pravi, da bomo šli enkrat v Kew k maši, da tudi tam poje. Tam bo pela mama, ker jaz slovenskih pesmi ne znam. — **John Sivec, Sheparton, Vic.**

DANES PA GREMO iskat slovenskega fanta zopet na športno polje. Naš **IGOR MUKAVEC** je kljub svojim mladim letom že priznani nogometaš. O njem je pisal eden zadnjih **VESTNIKOV** Slovenskega društva Melbourne in objavil njegovo sliko. Kar prav je, da se ga spomnijo tudi **MISLI** in zvedo zanj rojaki — zlasti mladi bralci Kotička — tudi izven Melbourne.

Igor je bil rojen v Ljubljani leta 1956 in bo imel letos sedemnajst let. V Avstralijo je prišel s svojimi starši, ko mu je bilo komaj dve leti. Družina živi v melbournskem mestnem okraju Fawkner. Da se je Igor v letih doraščanja vživel v avstralsko življenje, je razumljivo. Še to lahko pristavimo, da je v šoli eden najboljših in je bil izbran tudi za **Captain-a**. Jajčasta žoga avstralskega nogometa se mu pa le ni priljubila: od mladega je imel raje okroglo žogo in pri tem je ostalo.

Igor že dolgo let resno trenira nogomet. Kot član nogometnega kluba **JUST** se je že dostikrat odlično izkazal. Dve leti je igral v mladinski reprezentanci Viktorije (izpod šestnajst let). Da so ga tudi zdaj izbrali za člana viktorijske nogometne reprezentance, je samo dokaz, da se na lestvici dobrega nogometaša še vedno dviga in mnogo obeta.

Igorju čestitamo k lepim nogometnim uspehom te mu želimo obilo športne sreče! Pa tudi v življenju naj ostane značajan fant in nikoli naj ne pozabi, da je Slovenec!

Avstralske Slovenije

POINT PIPER, N.S.W. — Predno se poslovim od Avstralije, naj v duhu še enkrat obiščem vse kraje, kjer so me rojaki tako gostoljubno in z zanimanjem sprejeli: Adelaide, Sydney, Canberra, Melbourne in Geelong.

Marsikdo me je vprašal, čemu sem prišla semkaj. Na oddih? Na počitnice? Morda kak družinski obisk? Kongres? . . .

Če bi bili samo ti vzroki, vsi skupaj ne bi imeli toliko moči, da bi me zvalili semkaj. In vsakdo bi v tem primeru lahko upravičeno rekel: Tale ima pa čas in denar, da si lahko privoščiti take počitnice . . .

Zakaj sem se torej podala na dolgo pot? — Zato, ker me je nekdo, ki ima smisel za zunanje misijone, takole povabil: "Edina Slovenka ste v Maleziji — pridite in govorite nam o življenju in potrebah v tej Vaši deželi. Slovenci se navadno zelo zanimajo za misijone in tudi radi pomagajo . . ." V tem sem videla nekak božji poziv. Kongres je bil samo povod, da sem prišla prav v tem času: privedla me je med Vas želja biti koristna misijonom in rojakom v Avstraliji.

Čeprav moj obisk med Vami ni imel tak odmev kot predavanja g. Vinka Zaletela — kaj sem jaz v primeri z njim! — sem pač storila, kar se mi je zdelo prav in je bilo v moji mogočnosti; saj ni odvisno samo od mene, ali sem dobro opravila ali ne. Vse drugo prepustim Njemu, ki daje rast in blagoslov.

Nekaj pa bi pred odhodom le rada poudarila: čeprav Malezija ni nazadnjaška in nerazvita dežela, v kateri bi ljudje umirali od lakote, je vendar še daleč od tega, da bi imeli vsi ljudje to, kar je za običajno življenje potrebno. Veliko je še ljudi, ki bi jih bilo treba rešiti moralne bede, katere se še sami popolnoma ne zavedajo. Tu je mati s kopico otrok še prava sužnja, družinski dohodki pa v popolnoma neznatnem razmerju. Kako bi mož z dvanajstero usteci lahko dovolj zaslužil, ko pa je nepismen in si more privoščiti le najslabše plačano službo, pa četudi bi garal noč in dan? Zakonca s tremi ali več otroki morata že oba v službo, celo z nadurami, da svojo družino preživita. (Seveda, v potrošniškem avstralskem standardu še to najbrž ne zadostuje . . .)

Ko delate načrte, kam boste šli na počitnice, kje se boste ustavili na poti domov na obisk . . . ko računate, kaj boste nakupili za domačo zabavo in kakšne vrste vina in piva boste prinesli — pomislite včasih na tiste otroke, ki bi radi hodili v šolo, ako bi imeli starši vsaj par dolarjev za knjige . . . Pomislite na tiste, ki bi radi študirali ali se izučili v kaki obrti, pa nimajo nikogar, ki bi se zanje zavzel . . . Pomislite zlasti na tiste, ki se v svojem obupu vržejo v vrste kriminalcev in uživalcev mamil . . .

Vsem tistim rojakom, ki so odprli svoja srca med tem kongresom in v dejanju pokazali, kaj pomeni "ljubiti se med seboj", pa bodi tukaj izrečena iskrena zahvala in prisrčen Bog plačaj!

Med veselji, ki sem jih v teh dveh mesecih v Avstraliji doživela, ni najmanjše to, da sem spoznala dragega p. Bernarda in si pridobila toliko novih prijateljev, zlasti še slovenske sestre. Ko bom odslej čitala MISLI, bodo imena rojakov vsa oživila v celici mojega spomina. Moja molitev Vas bo spremljala povsod, kot naj Vas vselej spremljajo tudi dobra dela.

Še enkrat lepa zahvala vsem: patrom, sestram, rojakom! Božji blagoslov z Vami vsami! — Hvaležna s. **Ivanka Pokovec FMM.**

AVALON BEACH, N.S.W. — Prav lepa hvala za koledar, ki je bil priložen decembrski številki MISLI. Prosila bi še enega, še je mogoče, ker sem prvega poslala v Slovenijo in upam, da ga bodo v redu prejeli. Naj vidijo na koledarjevih slikah, kako rastejo naša verska središča po Avstraliji.

Komaj smo slavili jubilej gospe Mire Lajovčeve, že smo se začeli pripravljati, da proslavimo ugledni slovenski par Ivana in Julko Plešničar, o katerem je bilo kratko poročilo v jan. številki. Zbralo se nas je okoli njiju kar čedno število prijateljev in znancev iz vseh koncev Slovenije, da smo jima prav iz srca zapeli "Kol'kor kapljic toľko let . . ." Oba sta bila ves večer zelo dobro razpoložena; ob polni mizi in krasno okinčanem pečenem prašičku na njej sta pela z nami naše stare narodne pesmi. Bog jima res daj še dolgo vrsto let življenja!

Presenečenje zase je bil k nam na morje napovedan obisk — našega dragega p. Bernarda v družbi njegovega kanadskega nečaka dr. Alojzija Ambrožiča in p. Valerijana. Po dolgem času smo se spet znašli z našim patrom Bernardom v prijetnem domačem vzdušju. Žal nam je, da ga je bolezen zopet potisnila na posteljo in vsi upamo in želimo, da bo mogel izpolniti obljubo ter še priti med nas.

Upam, da je tudi g. Gašper Jug veselo slavil svojega patrona v krogu svoje prijetne družinice v Orange. Tudi njemu želimo še na mnoga leta.

Uredniku pa želimo obilo uspehov v novem letu. In pa poln koš korajže pri oranju slovenskih njiv vere in kulture med nami po širni Avstraliji. Obenem pozdravljaj vse čitatelje MISLI — **Heda Stankovič.**

PASCOE VALE, Vic. — Toliko lepih spominov imamo na obisk škofa dr. Leniča med nami in mnogo smo brali v zadnji številki o njem. Pa naj pride še tole v naše drage MISLI, kako je obiskal Pascoe Vale.

Ravno sem dala kuhati večerjo, ko me je poklical telefon. P. Stanko se je oglasil iz Kew in me prosil, če bi obvestila Zavadlalovo družino, da bo g. škof na poti iz Tullamarine v Kew (prispel je iz Tasmanije) obiskal tudi bolno Sonjo. Desetletna Sonja je že več let na postelji in mama ji streže s tako materinsko ljubeznijo, da bi jo težko opisal. Nikoli še ni potožila, nobena žrtev ji ni pretežka, vsa se žrtvuje tudi za ostale otroke (dva sina pridno študirata in sta res v ponos staršem, triletni ljubeznivi Pavlek pa je tudi vedno okrog mame). Skrb za prijetni domek in družino jo vso zaposluje, za drugo ji ni mar.

Ko sem govorila s patrom in vse to mislila, mi je mimogrede prišlo vprašanje: "Morda pa bi gospa želela, da bi bila Sonja birmana?..." On pa: "Za vsak slučaj bom vzel sveto krizmo in obrednik s seboj". Ugasnila sem plin, da takoj hitim k Zavadlalovim, saj je bila ura že pet. Kar čez travnike sem jo urezala, da sem gospe hitreje naznanila novico. Nič se ni ustrašila dobiti v tako kratkem času goste v hišo, le vzdihnila je: "Kako bi bilo lepo, če bi g. škof Sonjo birmal..." Kako so se srečale najine misli! Povedala sem ji svoj razgovor o birmi s p. Stankom. "Kaj pa botra?" jo je zaskrbelo. "Tukaj sem", sem odgovorila in ganjeni do solz sva se objeli.

Hitela sem domov, ker časa ni bilo več mnogo. Menda so mi sami angeleci pomagali v kuhinji, kajti večerja je bila za moža gotova kot običajno. Začudil se je, ko

sem mu povedala, kam se mi tako mudi. Na vrtu sem natrgala nekaj cvetlic, mali spominček sem imela pri rokah — in že sem hitela nazaj k Zavadlalovim, da ne pridem prepozno. Moram povedati, da mi je bilo malo neredno, ker sem tisto soboto v Slovenskem domu ono škofovo šalo tako resno vzela in to tudi pokazala. A ko je stopil g. škof s spremstvom v hišo in nam vsem ljubeznivo stiskal desnico, mi je njegov smehljaj povedal, da mi ni nič zameril.

Hitro je bilo dogovorjeno in Sonjica je, ležeča na svojih belih blazinah, prejela sveto birmo, jaz pa sem bila botra. G. škof nam je za uvod povedal nekaj kratkih besed o smislu trpljenja, ki ga ljudje včasih tako težko razumemo in sprejmemo. Vsi smo bili ganjeni do solz. Še triletni Pavelček je pazljivo gledal, kaj se godi v bolniški sobi.

G. Vinko Zaletel nas je vse skupaj ujel v svojo "škato". Naj mu na tem mestu želim dolgo življenje: da nas bo še dolgo kazal bogsigavedi kje po Kororskem in da bi čitala še kaj njegovih lepih potopisnih knjig.

Prehitro je minil čas in gospodje so se poslovili. G. škof nam je vsem pred odhodom podaril lepe podobe s svojim podpisom.

Ta nenadni obisk in birma bolnice na domu mi bo ostal v trajnem spominu. Gotovo tudi dobri Zavadlalovi družini. G. škofu pa smo za ljubeznivost in razumevanje vsi iz srca hvaležni. — **Marcela Bole.**

PHOTO STUDIO VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,
MELBOURNE, VIC.
(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

**POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.**

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

PAUL NIKOLICH

Govornik slovensko

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA
SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

Vam nudi za letošnje evropsko poletje po izredno zmerni ceni polet iz
MELBOURNA naravnost v LJUBLJANO

Odhod dne 30. maja

Vse potrebno za obisk domovine ali drugih delov sveta ter srečno vrnitev Vam lahko pre-
skrbimo tudi za kadar koli v letu.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede
raz rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom
naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

Čez dan:

72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:

1044 Doncaster Road,
East Doncaster, 3109, Vic.
Tel. 842-1755

HARBORD, N.S.W. — Ko ravno pošiljam za na-
ročnino, naj se oglašim tudi s par vrsticami. Saj že
dolgo čutim dolžnost, da se Vam enkrat javno zahvalim
za redno pošiljanje MISLI. Ne vem, kaj bi brez njih,
saj so za mene vsa leta tu v Avstraliji kot košček kruha
za lačnega človeka. Občudujem nesebično delo ured-
ništva in uprave in žal mi je za dragega p. Ambrožiča,
ki je v svojem delu omagal. Bog mu daj zdravja, v bo-
lezni pa potrpljenja!

Leta in leta sem čakala, da naša ljuba Istra postane
del Jugoslavije, da bi moji otroci mogli govoriti in se
učiti naš jezik ter ne bi bili več sužnji tujcev. Ko pa
je prišla tako težko pričakovana "svoboda", smo pa
moralimo razočarani po svetu . . . V tolažbo nam je bilo,
da smo v izseljenstvu našli domače duhovnike in do-
bivamo mesec za mesecem domače branje MISLI.

Srne pozdrave vsem in Bog Vas živi! Enako sloven-
skim sestram! — Valerija Sedmak.

PISMO IZ AMERIŠKIH ATEN

(Zakasnelo, ker je bil prejemnik v bolnišnici)

Dragi p. Bernard!

Najprej Vas prosim, da mi oprostite, ker sem tako
dolgo odlašal odgovor na Vaš poziv v listu MISLI.

Sem v pokoju sicer, ali čas je drag. Od padca v pre-
teklem januarju se nisem počutil dovolj trdnega za
delo v tovarni, pa sem z mesecem avgustom stopil v
pokoju. Žena še dela, pa tudi težko, k sreči nima pre-
več delovnih ur. Rada bi še malo potegnila z zaposlit-
vijo, da bi bila pokojnina večja. Z nama sta zdaj doma
samo še hčerki Marinka in Ivanka, pa sta obe že v
službi.

Ko sem prebral Vač članek v listu MISLI, sem bil
zelo iznenaden. To je vse preveč priznanja za mojo
skromno osebo, kar preveč časti ste nametali name.
Po mojem mnenju nisem storil več, le svojo dolžnost
kot oče devetih otrok.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POSILJKE v Jugoslavijo posreduje
redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne do-
kumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas
v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

VAŽNO!

VAŽNO!

DOBER ZASLUŽEK

Povečujemo delokrog naše potovalne agencije. Nujno potrebujemo sodelavce — ugledne osebe obeh spolov, ki imajo dobre stike z našimi ljudmi v Sydney-u, Wollongong-u, Newcastle-u, Canberri i.t.d.

V kratkem bomo odprli podružnice v Blacktown-u, Liverpool-u, Marrickville-u.

Za vse informacije se obrnite na:

THEODORE TRAVEL SERVICE P/L

66 Oxford Street, DARLINGHURST, N.S.W., 2010

Tel. 33-4155

g. RATKO OLIP

Če pa Vi mislite, da bi se splačalo popisati vso storijo, odkar smo zapustili taborišče v Avstriji, bom napravil malo pozneje, ko bom bolj prost in bom imel več časa. Zdaj pred božičem je veliko dela, na vso moč vpijejo vse sobe, ker že osem let niso bile popleskane. Čez poletje sem si postavljaj garažo. Moramo je imeti ker pozimi je hudo v takem mrazu spravljati sneg in led z avta.

V Lemont bom pa še šel, če Bog da in bo zdravje. Od tu do Clevelanda je ravno 500 milj. To pot naredim s svojim avtom, naprej pa v skupini z avtobusom. Ko sem bil leta 1943 v Begunjah v geštapovskem zaporu, sem se zaobljubil na božjo pot na Brezje, če bom zavora rešen. Nisem imel v mislih takrat Ameriških Brezij, kamor sem zdaj poromal. Pa upam, da vseeno drži.

Naj Vam povem, da je bilo zame v Lemontu zares nekaj čudovito lepega. Po 22 letih se je sprostila moja notranjost spet enkrat v slovenskem okolju. Našel sem tam več rojakov, ki smo bili skupaj v taborišču. Naj omenim samo dr. Puceve. Svidenje je bilo zares prisrčno. Bog daj, da bo to spet mogoče.

Prav prisrčne pozdrave in voščila za blagoslovljene praznike Vam pošiljamo vsi iz družine

Peter Gerkman, Athens, N.Y.

Op. ur.: Kdor je prebral p. Bernardov članek S SLOVENSKIMI "GRKI" — V AMERIŠKE ATENE v lanski septembrski številki, mu bo ime družine Petra Gerkmana še v spominu. Petrovo pismo je lepo dopolnilo k članku.

REŠITEV "TREH UGANK" PREJŠNJE ŠTEVILKE:

I. Nos — II. Žebelj — III. Črka "m".

Nisem mislil, da bodo tako trd oreh. Samo dva sta poslala pravilno rešitev: Jože Trinko in Amalija Šen. Zreb je določil nagrado Amaliji.

No, bomo videli, kdo se bo lotil uganke te številke. Rekli ji bomo . . .

SVETOPISEMSKA UGANKA . . .

. . . in se glasi takole:

V knjigi APOSTOLSKA DELA beremo, da je Olf-ska gora od Jeruzalema oddaljena za "sobotno pot". Razlaga pravi, da je to toliko, kolikor je bilo Judom dovoljeno potovati ob sobotah. Je pa ta pot komaj kilometer dolga.

Kako pa to, da sta dva učenca — oba Juda — o veliki noči potovala v Emavs, saj je pot iz Jeruzalema do Emavs znašala kar trideset kilometrov? Kot pove sveto pismo, sta šla še isti dan tja in nazaj. S kakšno pravico?

Kdor zna odgovoriti, naj se oglasi! Pravilni odgovor bo nagrajen. — Urednik.

BOLNIŠKA. — "No, sestra, kako je danes z našim pacientom?" — "Fantazira, gospod doktor." — "Ni mogoče! To je pa slabo znamenje. Kako dolgo pa že?" — "Ko ste šli včeraj od njegove postelje, je rekel: Kaj je ta idiot že odšel? — To so bile njegove zadnje pametne besede."

"Jurja stavim, da ne veš, po kaj sem prišel k tebi."

"Po denar na posodo, kot obično."

"Ne! — Stavo si izgubil. Jurja sem!"

MED KVARTOPIRCI. — "Zdaj mi je pa že dosti tega: iz mojega rokava mi pa že ne boste vlekli kart!"

"Sita sem te do skrajnosti, da veš! Nazaj k materi grem", je žena vrgla možu v obraz. On pa ji je oponesel: "Zakaj boš kaznovala mater, saj ni ona nič kriva . . ."

"Ali bi mi lahko posodil deset dolarjev?" — "Zal mi je, imam samo dva v žepu." — "Nič zato. Pa mi daj dva in mi jih osem ostaneš dolžan!"

Komaj dobro poročena žena toži materi o svojem možu: "Ko sem mu skuhala prvič kosilo, je debelo gledal v lonec, nato povohal in končno rekel, naj kosilo vržem psu . . ." Mati pa: "O ti zlobnež! Pa je vedno govoril, kako rad ima živali . . ."

MED DOVTIPI IN ŠALAMI včasih najdemo tudi kaj tragičnega. Na primer, vzemite ta dovtip: "Dober dan! Mimogrede sem se ustavil pri tebi, da dobim tisti dežnik, ki sem ti ga oni dan posodil" — "Veseli me, da se spet vidiva. Na žalost pa dežnika nimam pri roki, sem ga posodil prijatelju, ki ga bo šele jutri

vrnil. Ali ti je dežnik nujno potreben?" — "Meni ravno ne, ampak moj dober prijatelj ga na vsak način hoče čim hitreje nazaj. Mi ga je namreč pred dobrim tednom velikodušno posodil".

**SLOVENSKE MESNICE
ZA WOLLONGONG, N.S.W. IN OKOLICO**

TONI'S BUTCHERY

20 Lagoon St., BARRACK POINT (Tel. 95-1752)
38 Princes Highway, FAIRY MEADOW in
303A Crown St., HOSPITAL HILL, W. Wollongong

Lastnika Toni in Reinhild OBERMAN priporočata vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, šunke, slaminó, sveže in prekajeno meso itd.

Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.
Prepričajte se in opozorite na nas svoje prijatelje!
Razumemo vse jezike okoliških ljudi!

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121
TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiro so seveda tudi druge zračne in morske linije za potovanje kamor koli po svetu.
- * Dokumente za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rojakov v Avstralijo urejamo brezplačno.

MELBOURNE — BEOGRAD — MELBOURNE
all tudi samo na eno stran
MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB
POTOVANJE OKROG SVETA SAMO \$718.10
(Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)
POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne
POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich in I. Adamič

ŽELITE

urediti in oplešati kuhinjo ali kopalnico?
Obrnite se na domače podjetje

MARTIN ADAMIČ

8 Dixon Street, Malvern, Vic. 3144
Telefon: 50-3905

V razprodaji imamo veliko zalogo
keramičnih ploščic vseh vrst po zelo
zmerni ceni.

Priporočamo se za večja ali manjša dela!

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Želite domačo postrežbo po zmerni ceni in v
slovenskem jeziku?

CONTINENTAL

G A L A

RESTAURANT

201 Brunswick Street, FITZROY, Victoria
Vam je na razpolago vsak dan od 12 — 2
in od 5 — 9:30 — razen ob nedeljah
Za posebne prilike (poroke, krstitke, rojstne
dneve, obletnice . . .) se pogovorite z lastnikom!

Prostora je za štirideset oseb.

Priporočata se

EMIL in STANISLAVA FATOVIČ

Telefon: 41 3651

38-8162

38-5421

SLOVENSKI FANTJE!

HRANO IN POSTELJO TER DOMAČO
POSTREŽBO DOBITE V NAŠI HIŠI:

27 Paul Street, Bondi Junction
(Sydney)

Priporoča se

MILENA LOCHNER

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte
- urejamo rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta
- izpolnujemo obrazce za potne liste, vize in druge dokumente — brezplačno.
- organiziramo prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo
- geslo naše agencije je: resnost, poštenje in sigurnost.

Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas

V uradu:
RATKO OLIP